

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τους προϊστορικούς
πολιτισμούς της Ανατολής
έως την εποχή του Ιουστινιανού

Τόμος 5ος

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ
ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

*Ομάδα Εργασίας Υπουργείου
Παιδείας, δια Βίου Μάθησης και
Θρησκευμάτων*

ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:

Άγαλμα του Ραμσή Β΄ και ανδριάντας του Αυγούστου (αριστερά). Αναθηματικό ανάγλυφο αυτοστεφανούμενου εφήβου από το ιερό της Αθηνάς στο Σούνιο (κέντρο).

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΑΝΤΩΝΗ ΜΑΣΤΡΑΠΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τους προϊστορικούς
πολιτισμούς της Ανατολής
έως την εποχή του Ιουστινιανού

Α΄ ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

(ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ)

Τόμος 5ος

Συγγραφέας
ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΑΣΤΡΑΠΑΣ,
δ.φ., εκπαιδευτικός Δ. Ε.

Επιτροπή αξιολόγησης
ΜΙΚΡΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝ.,
καθηγητής του Παν/μίου Αθηνών
ΜΑΝΔΑΛΑΚΗ ΑΙΚΑΤ.,
δ.φ., εκπαιδευτικός Δ.Ε.
ΠΕΡΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝ., μ.δ.,
εκπαιδευτικός Δ.Ε.

Υπεύθυνος για το Παιδαγωγικό
Ινστιτούτο:
ΙΩΣΗΦ ΠΕΡΑΚΗΣ,
δ.φ., Πάρεδρος του Π.Ι.

Φιλολογική επιμέλεια
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΑΚΚΑ, μ. ιστορίας,
εκπαιδευτικός Δ.Ε.

1.4 Ο πολιτισμός των Ελλήνων της Δύσης

Οι Έλληνες άποικοι στη Δύση αναδείχθηκαν πρωτοπόροι σε πολλούς τομείς των γραμμάτων και των τεχνών. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι νέες πόλεις στη Δύση λειτούργησαν σαν πειραματικά εργαστήρια διαμόρφωσης πολιτικών θεσμών, φιλοσοφικών ιδεών, επιστημονικών και τεχνολογικών γνώσεων αλλά και καλλιτεχνικών έργων.

Η νομοθεσία. Έχουμε αναφέρει ήδη ότι σε ορισμένες περιπτώσεις ομάδες πολιτών αποχωρούσαν από τη μητρόπολη εξαιτίας κοινωνικών ή πολιτικών συγκρούσεων. Έτσι, δεν είναι τυχαίο ότι η παράδοση συνδέει τα ονόματα των πρώτων νομοθετών με αποικίες στη

Δύση. Ο Ζάλευκος στους Λοκρούς της Κάτω Ιταλίας και ο Χαρώνδας στην Κατάνη θέσπισαν νόμους που έγιναν υπόδειγμα για όλους τους Έλληνες.

Η φιλοσοφία. Η ελληνική φιλοσοφική σκέψη γεννήθηκε στην περιφέρεια του ελληνικού κόσμου, αφενός στη Μ. Ασία και αφετέρου στη Μ. Ελλάδα και τη Σικελία. Οι πρώτοι φιλόσοφοι τον 6ο αι. π.Χ. τόσο στην Ιωνία όσο και στη Δύση, με γνώμονα τη λογική, αναζητούν τις πραγματικές αιτίες της δημιουργίας του κόσμου. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν σοφοί και διακρίθηκαν παράλληλα στις επιστήμες, τα μαθηματικά, την αστρονομία, την ιατρική κ.ά.

Ο Ξενοφάνης ο Κολοφώνιος μετά από περιηγήσεις κατέληξε στην Ελέα της Κάτω Ιταλίας. Δεν

ήταν αποκλειστικά φιλόσοφος· διακρίθηκε και ως ελεγειακός ποιητής. Έγινε περισσότερο γνωστός από την κριτική που άσκησε στις αντιλήψεις της εποχής του για τον ανθρωπομορφισμό και τις αδυναμίες των θεών. Στην Ελέα γεννήθηκε και ίδρυσε την ομώνυμη Ελεατική φιλοσοφική σχολή ο Παρμενίδης, που είναι πιθανό να είχε επαφές με τον Ξενοφάνη. Αυτός προέβαλε την άποψη ότι η αλήθεια είναι η μοναδική οδός προς το Ον, δηλαδή εκείνο το οποίο είναι δυνατό να λεχθεί και να νοηθεί πρέπει να θεωρηθεί ως υπάρχον⁷. Η Ελεατική σχολή επηρέασε ιδιαίτερα τη σκέψη του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη.

Τον 6ο αι. π.Χ. ο Πυθαγόρας ο Σάμιος εγκαταστάθηκε στον Κρότωνα της Κάτω Ιταλίας, όπου δημιούργησε ένα φιλοσοφικό, αρι-

7. Ο Ξενοφάνης και η κριτική που ασκεί στην ανθρωπομορφική φύση των θεών

Αλλά αν τα βόδια ή τα λιοντάρια είχαν χέρια ή μπορούσαν να σχεδιάσουν με τα χέρια τους και να κάνουν τα έργα που κάνουν οι άνθρωποι, τα άλογα θα απεικόνιζαν τους θεούς σαν άλογα, τα βόδια σαν βόδια, και θα έκαναν το σώμα τους σαν το δικό τους.

Ξενοφάνης 15 DK.

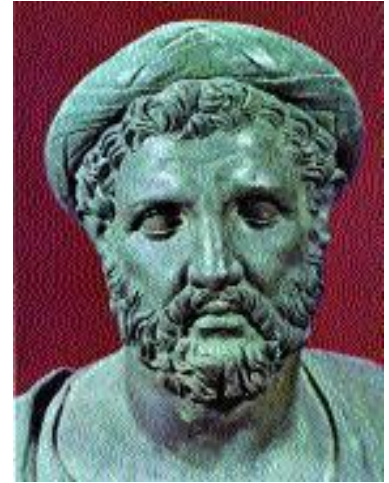
Ο Παρμενίδης και η αλήθεια

Πρέπει όλα να τα μάθεις, την ατάραχη καρδιά της στρογγυλής Αλήθειας και τις ιδέες των θνητών τις ψεύτικες. Αλλά θα μάθεις και πώς πρέπει να 'ναι οι γνώμες των

ανθρώπων για να έχουν βάση και να διαπερνούν τα πάντα.

**Παρμενίδης 1,28-32 DK, G.S. Kirk,
J.I. Raven, M. Schofield, Οι
Προσωκρατικοί φιλόσοφοι, μετ.
Δ. Κούρτοβικ, εκδ. ΜΙΕΤ**

**στοκρατικό σύνδεσμο με ηθικές και
θρησκευτικές αρχές. Ο Πυθαγόρας
έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τα
μαθηματικά. Σύμφωνα με τη θεωρία
του, η δημιουργία του κόσμου ανά-
γεται στους αριθμούς και στην αρ-
μονία τους. Οι μαθητές του, ή οι με-
ταγενέστεροι οπαδοί του, αποτέλε-
σαν τον κύκλο των Πυθαγορείων.
Εκτός από το φιλοσοφικό στοχα-
σμό οι Πυθαγόρειοι στόχευαν σε
θρησκευτικές μεταρρυθμίσεις,
κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές.**

**Αντίγραφο κεφαλής του
Πυθαγόρα ρωμαϊκών
χρόνων, που κατασκευάστηκε τον 5ο
αι. π.Χ. (Νεάπολη, Εθνικό Μουσείο)**

**Τελευταίος χρονικά από τους με-
γάλους προσωκρατικούς φιλοσό-
φους της Δύσης ήταν ο Εμπεδο-
κλής. Έζησε τον 5ο αι. π.Χ. στον
Ακράγαντα της Σικελίας και διακρί-
θηκε ως δάσκαλος της αλήθειας.**

**Τον 5ο αι. π.Χ., όπως είναι γνω-
στό, η Αθήνα έγινε ο πόλος έλξης
των πνευματικών ανθρώπων εκεί-
νης της εποχής. Ανάμεσα σε αυ-
τούς που ήρθαν και δίδαξαν στην
Αθήνα ήταν ο σοφιστής Γοργίας
από τους Λεοντίνους της Σικελίας.**

Οι Αθηναίοι τον θαύμαζαν ιδιαίτερα για την ευγλωττία του. Δεν είναι τυχαίο ότι τον 5ο αι. π.Χ. γεννήθηκε η ρητορεία στη Σικελία. Ο Γοργίας είναι περισσότερο γνωστός μέσα από τους πλατωνικούς διαλόγους, όπου μπορούμε να διακρίνουμε τον έντονο σκεπτικισμό του. Αυτός ο «Σικελός», που έζησε ως μέτοικος* στην Αθήνα, ήταν ο πρώτος που πρότεινε την πανελλήνια ένωση.

Οι επιστήμες. Η μεγάλη ανάπτυξη των επιστημών σημειώθηκε κατά τους ελληνοιστικούς χρόνους. Η συμβολή των Ελλήνων της Δύσης ήταν μεγάλη. Πρωταγωνιστικός ήταν ο ρόλος του Αρχιμήδη τον Συρακούσιου στα μαθηματικά, τη φυσική και ιδιαίτερα στην ανάπτυξη των γνώσεων της μηχανικής, της υδροστατικής και της οπτικής.

Κρατήρας με εικονογράφηση από θεατρική παράσταση (τέλη του 5ου αι. π.Χ.). Προέρχεται από την Κάτω Ιταλία. Σε ορισμένες αποικίες λειτούργησαν τοπικά εργαστήρια που μιμήθηκαν την αγγειογραφία της Αττικής. Φιλοτέχνησαν μεγάλα αγγεία που εικονίζουν σκηνές από θεατρικές παραστάσεις ή ταφικά έθιμα. (Νεάπολη, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Οι τέχνες. Η οικονομική ανάπτυξη των αποικιών της Δύσης αντανακλάται στην κατασκευή ναών, μεγάλων διαστάσεων. Τον 6ο αι. π.Χ. κτίζονται αρκετοί ναοί δωρικού ρυθμού στην Ποσειδωνία, το Μεταπόντιο, τις Συρακούσες, τον Σελινούντα και αλλού. Στους ναούς αυτούς

διαπιστώνεται απομάκρυνση από τους παραδοσιακούς αυστηρούς μορφολογικούς κανόνες και προσπάθεια των αρχιτεκτόνων να πειραματιστούν με νέες μορφές μεγάλων διαστάσεων.

Λεπτομέρεια τοιχογραφίας από τάφο της Ποσειδωνίας. Παρουσιάζει πομπή. Είναι χαρακτηριστικό δείγμα της μεγάλης ελληνικής ζωγραφικής του 5ου αι. π.Χ. (Ποσειδωνία, Μουσείο Paestum)

Οι άποικοι ασχολήθηκαν ιδιαίτερα με την κατασκευή έργων μεταλλοτεχνίας, όπως αγγείων, καθρεπτών κ.ά., αλλά και με τη ζωγραφική. Στη Μεγάλη Ελλάδα και τη Σικε-

λία λειτούργησαν εργαστήρια παραγωγής εξαιρετικής τέχνης κεραμικών, τα οποία ήταν ιδιαίτερα δημοφιλή στους γηγενείς πληθυσμούς. Τις επιδόσεις των αποίκων στη ζωγραφική τέχνη αποδεικνύουν οι παραστάσεις που διακοσμούν τους τάφους των Ετρούσκων και των άλλων λαών της ιταλικής χερσονήσου. Ιδιαίτερα σε τάφους των Σαμνιτών, ενός ιταλικού λαού που κατοικούσε στην περιοχή της Καμπανίας, βρίσκουμε θαυμάσια δείγματα ζωγραφικής και αντικείμενα από χρυσό, άργυρο, ορείχαλκο, αλλά και αγγεία κατασκευασμένα από τους ίδιους, σύμφωνα με ελληνικά πρότυπα. Στην περιοχή της Καμπανίας φαίνεται ότι άνθησε ένας πολιτισμός έντονα επηρεασμένος από τον ελληνικό, τον οποίο

μπορούμε να ονομάσουμε ελληνο-σαμνιτικό ή καμπανικό πολιτισμό.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

- 1. Σε ποια συμπεράσματα σας οδηγεί η μελέτη του παραθέματος 2 σε σχέση με την κοινωνική και πολιτική κατάσταση των αποικιών της Σικελίας;**
- 2. Να προσδιορίσετε τις σχέσεις που αναπτύχθηκαν μεταξύ των Ελλήνων της Μ. Ελλάδας και των Ετρούσκων.**
- 3. Ποιες πληροφορίες σχετικά με τις σχέσεις Ελλήνων αποίκων και γηγενών Σικελών παρέχουν τα αρχαιολογικά συμπεράσματα που έχουν καταγραφεί στο παράθεμα 3;**
- 4. Αφού μελετήσετε το παράθεμα 1, να εξηγήσετε σε τι διαφέρει η εγκα-**

τάσταση των Ελλήνων στις Λιπάρες από το συνήθη τρόπο ίδρυσης μιας αποικίας.

5. Σε ποιους λόγους οφείλεται η διαμόρφωση πρωτοποριακής νομοθεσίας και φιλοσοφικής σκέψης από τους Έλληνες της Δύσης;

6. Να προσέξετε τις εικόνες και τους υπότιτλους τους στις σ. 113 τόμος 3, σ.114 τόμος 4, σ.13 και να διατυπώσετε τις απόψεις σας για την ανάπτυξη της ζωγραφικής τέχνης στη Δύση.

2. Η Καρχηδόνα

Οι Φοίνικες, λαός ναυτικός, εξαπλώθηκαν στη Μεσόγειο και ίδρυσαν αποικίες που εξυπηρετούσαν τα εμπορικά τους συμφέροντα. Η σπουδαιότερη αποικία τους ήταν η Καρχηδόνα στη Β. Αφρική, στη θέση της σημερινής Τύνιδας. Η φοινικική παράδοση τοποθετεί την ίδρυσή της στα τέλη του 9ου αι. π.Χ. Οι αρχαιολογικές ανασκαφές όμως εμφανίζουν κατοίκηση του χώρου από το δεύτερο μισό του 8ου αι. π.Χ.¹ Η γεωγραφική θέση της Καρχηδόνας ευνόησε την οικονομική της ανάπτυξη με αποτέλεσμα να διαδραματίσει πρωταγωνιστικό ρόλο στη δυτική λεκάνη της Μεσογείου. Επιβλήθηκε στις φοινικικές αποικίες της Β. Αφρικής, της Ισπανίας, των Βαλεαρίδων, της Σαρδηνίας και της Σικελίας. Η

εγκατάσταση των Καρχηδονίων στη Σικελία τους έφερε σε άμεση επαφή με τους Έλληνες αποίκους. Οι επεκτατικές τους όμως βλέψεις σε βάρος των ελληνικών πόλεων συνετέλεσαν ώστε, για μεγάλα διαστήματα, οι σχέσεις των δύο λαών να είναι εχθρικές. Κύριος αντίπαλος στην επεκτατικότητα των Καρχηδονίων αναδείχθηκαν οι Συρακούσιοι.

1. Οι Έλληνες και η Καρχηδόνα

Υπάρχουν τοπωνύμια στην περιοχή της Καρχηδόνας που δείχνουν μια ευβοϊκή επίδραση. Υπάρχει και μια νύξη στην Παλαιά Διαθήκη ότι η Καρχηδών βρισκόταν άλλοτε στην ιωνική (γιαβάν) σφαίρα επιρροής. Οι ανασκαφές κάποια μέρα θα εξηγήσουν αυτές τις μαρτυρί-

ες. Η παλιότερη φοινικική εγκατάσταση υποτίθεται ότι ήταν στην Υτίκη, βορειοδυτικά της Καρχηδόνας, αλλά τα ευρήματα εκεί δεν φαίνονταν αισθητά παλιότερα. Οι παλιότεροι χρονολογήσιμοι αποδέκτες εκεί είναι κρύπτες με αγγεία στο ιερό της Τανίτ, που φαίνεται ότι ήταν ένα από τα παλιότερα κτήρια. Πολλά από τα αγγεία είναι ελληνικά του ύστερου όγδοου αιώνα, κορινθιακά ή απομιμήσεις κορινθιακών, όπως εκείνα που έφτιαχναν οι Ευβοείς.... Για την ώρα φαίνεται απίθανο να κατοικούσαν η πόλη πριν από το δεύτερο ήμισυ του όγδοου αιώνα - την εποχή περίπου των παλιότερων ελληνικών αποικισμών στη Σικελία και τη νότια Ιταλία.

J. Boardman, ό.π., σ. 266-7.

2.1 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση

Αν και τα αποτελέσματα των ανασκαφών στην Καρχηδόνα, εξαιτίας της ολοκληρωτικής καταστροφής της από τους Ρωμαίους, δεν μπορούν να αποδείξουν την εικόνα μιας μεγάλης πόλης που αριθμούσε περίπου εκατό χιλιάδες κατοίκους, ωστόσο οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς αναφέρονται με θαυμασμό στην οικονομική ανάπτυξη και στην οργάνωση των Καρχηδονίων.

Η Καρχηδόνα εξελίχθηκε σε αξιόλογη δύναμη λόγω της δραστηριότητας των εμπόρων και των ναυτικών της. Η θέση της πόλης, που δέσποζε στα δύο τμήματα της Μεσογείου, διευκόλυνε την εμπορική αυτή δραστηριότητα των κατοίκων της. Οι Καρχηδόνιοι ασχολούνταν

με το διαμετακομιστικό* εμπόριο αγαθών ανάμεσα στους λαούς της Μεσογείου. Μετέφεραν με τα καράβια τους υφάσματα, πορφύρα*, έργα μικροτεχνίας, αρώματα, πολύτιμους λίθους από τις ακτές της Ανατολής, χρυσό και ελεφαντόδοντο από την Αφρική, σίδηρο, άργυρο και κασσίτερο από την Ισπανία. Είχαν επίσης στη δικαιοδοσία τους το εμπόριο του σιταριού που παράγονταν στην Αίγυπτο και τη Σικελία.

Στατήρας* από ήλεκτρο* της Καρχηδόνας. Οι Καρχηδόνιοι στη νομισματοκοπία τους μιμήθηκαν ελληνικά πρότυπα. (Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

Οι πολίτες της Καρχηδόνας πλούτιζαν από το εμπόριο και απο-

τελούσαν τα πληρώματα του στόλου της. Ο στόλος είχε εθνικό χαρακτήρα και ήταν πανίσχυρος, ενώ ο στρατός της ήταν μισθοφορικός. Οι αξιωματικοί μόνο ήταν Καρχηδόνιοι, γεγονός που υποδηλώνει ότι δεν υπήρχε ο φόβος επιδρομών. Διέθεταν, παράλληλα, ισχυρό ιππικό από Νουμιδούς, υποτελή γειτονικό τους λαό, και πολεμικούς ελέφαντες.

Την τύχη της πόλης και τη διοίκησή της είχαν στα χέρια τους οι πλούσιοι έμποροι, οι ναυτικοί και οι κάτοχοι μεγάλων εκτάσεων γης. Το πολίτευμα με το οποίο κυβερνήθηκε η Καρχηδόνα ήταν αριστοκρατικό². Επικεφαλής της πολιτείας ήταν δύο άρχοντες με ετήσια θητεία. Μοιράζονταν την εκτελεστική εξουσία μαζί με τη βουλή, την οποία συγκροτούσαν μόνιμα μέλη από τους

αρχηγούς των παλαιών γενών. Η συνέλευση του λαού εξέλεγε μόνο τους διοικητικούς υπαλλήλους και τους στρατηγούς. Αργότερα όμως φαίνεται ότι η πολιτική δύναμη της συνέλευσης αυξήθηκε εξαιτίας των αντιθέσεων μεταξύ της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας.

2. Το πολίτευμα των Καρχηδονίων

Οι Καρχηδόνιοι φαίνεται ότι έχουν καλό πολίτευμα κατά πολύ καλύτερο από άλλα, σε μερικά σημεία μάλιστα μοιάζει με το πολίτευμα της Σπάρτης ... Πολλές διατάξεις του πολιτεύματος των Καρχηδονίων είναι άριστες. Απόδειξη πως το πολίτευμα λειτουργεί καλά, είναι ότι ο λαός διατηρεί τα δικαιώματά του και δεν προχώρησε σε καμία επανάσταση, άξια να αναφέρω, και

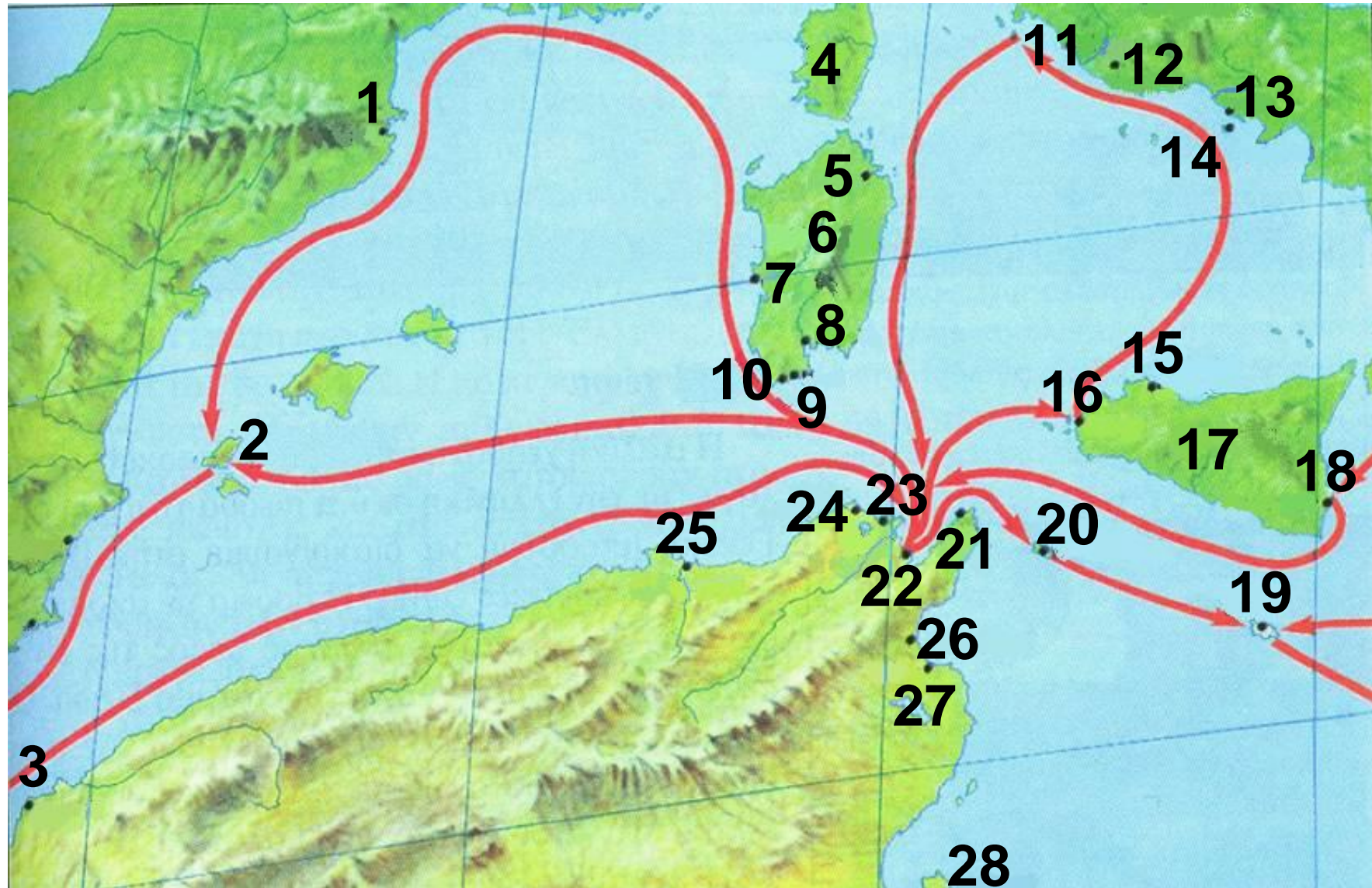
κανείς δεν έγινε τύραννος ... Από τις διατάξεις του αριστοκρατικού πολιτεύματος (της Καρχηδόνας) άλλες κλίνουν προς τη δημοκρατία και άλλες προς την ολιγαρχία. ... Η παρέκβαση του αριστοκρατικού πολιτεύματος των Καρχηδονίων προς την ολιγαρχία είναι η σκέψη την οποία έχουν πολλοί· γιατί νομίζουν ότι οι άρχοντες πρέπει να εκλέγονται όχι μόνο από τους αρίστους (αριστοκράτες) αλλά και από τους πλούσιους. Είναι αδύνατον εκείνος που δεν έχει τα οικονομικά μέσα να εκτελέσει καλά τα καθήκοντά του ως άρχοντας και να περνάει τον καιρό του εγκαταλείποντας την εργασία του.

Αριστοτέλης, Πολιτικά, 1272b, 25, 30-34· 1273a, 4-6, 22-27.

2.2 Η εξάπλωση των Καρχηδονίων

Οι Καρχηδόνιοι γρήγορα επέκτειναν τα όρια του κράτους τους σε βάρος των άλλων φοινικικών αποικιών. Στις ακτές της Β. Αφρικής η κυριαρχία τους εκτεινόταν από τον κόλπο της Σύρτης στα ανατολικά μέχρι τις ακτές του Ατλαντικού στα δυτικά. Τον 6ο αι. π.Χ. ήταν κύριοι της Σαρδηνίας, των Βαlearίδων, των νότιων ακτών της Ιβηρικής και σημαντικών θέσεων στις δυτικές ακτές της Σικελίας.

Η εγκατάστασή τους στη Σικελία και η επέκτασή τους στο νησί τους έφερε σε επαφή με τους Έλληνες αποίκους. Οι σχέσεις τους με τους Έλληνες της Δύσης ποτέ δεν ήταν φιλικές. Τις περιόδους που δεν προσπαθούσαν να επεκταθούν

Η Καρχηδόνα και οι εμπορικοί της δρόμοι

1. Εμπορία
3. Ραγκούν
5. Ολβία
7. Θαρρούς
9. Νορά
11. Πύργοι
13. Κύμη
15. Πάνορμος(Παλέρμο)
17. ΣΙΚΕΛΙΑ
19. Μελίτα(Μάλτα)
21. Ακρ. Μπον
23. Ούτικα
25. Ιππών Ρήγιος
27. Θαψός
2. Εμποσοούς(Ίμπιζα)
4. ΚΟΡΣΙΚΗ
6. ΣΑΡΔΗΝΙΑ
8. Καραλίσ
10. Σούλοι
12. Πρανέστη
14. Ισχία(Αιναρία)
16. Μόττα
18. Συρακούσες
20. Κόσσυρα(Παντελλέρια)
22. Καρχηδών
24. Ιππών Διάρυτος
26. Αδραμύτειον
28. Ντζέρμπα

εδαφικά στη Σικελία, τους ανταγωνίζονταν σκληρά στο εμπόριο.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

- 1. Να προσδιορίσετε τους λόγους και τα όρια της οικονομικής κυριαρχίας των Καρχηδονίων στη Μεσόγειο.**
- 2. Μελετήστε τα παραθέματα 1 και 2 που αναφέρονται στην Καρχηδόνα. Καταγράψτε τα συμπεράσματά σας σχετικά με την ίδρυση και το πολίτευμά της.**

3. Οι λαοί της ιταλικής χερσονήσου και ο σχηματισμός του Ρωμαϊκού κράτους (8ος - 3ος αι. π.Χ.)

Οι γνώσεις μας για τη ζωή των λαών που κατοίκησαν την Ιταλία πριν από τον 8ο αι. π.Χ. είναι ελάχιστες. Η ιστορική περίοδος αρχίζει ουσιαστικά, όταν ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στην ιταλική χερσόνησο δύο ξένοι λαοί, οι Έλληνες και οι Ετρούσκοι, οι οποίοι συνέβαλαν στη διαμόρφωση της ιστορικής της πορείας. Την ίδια εποχή που ο ελληνικός κόσμος άρχισε να εξαπλώνεται στη Δύση, τον 8ο αι. π.Χ., στην κεντρική Ιταλία ένα από τα ιταλικά φύλα - οι μετέπειτα γνωστοί με το όνομα Ρωμαίοι - ίδρυσαν κοντά στον Τίβερη ποταμό μια πόλη (753 π.Χ.). Η Ρώμη

έμελλε να αναδειχθεί σε μεγάλη δύναμη στην ιταλική χερσόνησο αρχικά και στη συνέχεια σε όλη τη Μεσόγειο.

Η αυστηρή κοινωνική συγκρότηση σε συνδυασμό με την πολιτική οργάνωση και τη δημιουργία ισχυρού εθνικού στρατού στάθηκαν οι κύριοι παράγοντες προώθησης και σταδιακής επικράτησης των Ρωμαίων μέχρι τον 3ο αι. π.Χ.

Η ιστορική έρευνα, όταν αναφέρεται στους Ρωμαίους πριν από τη δημιουργία της αυτοκρατορίας τους, παρουσιάζει ένα λαό με πολλές αρετές και αγροτική πολιτιστική παράδοση.

3.1 Η χώρα

Η ιταλική χερσόνησος εμφανίζει αρκετές αναλογίες με την ελληνική

σε ό,τι αφορά τη φύση της. Γενικά, μπορούμε να διακρίνουμε στην Ιταλία τρεις διαφορετικές ζώνες. Η βόρεια με ακραίο όριο τις Άλπεις, στο μεγαλύτερο μέρος της είναι πεδινή και διαρρέεται από τον ποταμό Πάδο. Οι Ρωμαίοι την ονόμαζαν «Εντεύθεν των Άλπεων Γαλατία». Μέχρι τον 3ο αι. π.Χ. την κατοικούσαν κελτικά φύλα, οι γνωστοί μας Γαλάτες.

Η Ιταλική χερσόνησος
και η Σικελία

Η κεντρική ζώνη στο μεγαλύτερο μέρος της είναι ορεινή· διασχίζεται από την οροσειρά των Απεννίνων,

η οποία εμποδίζει την επικοινωνία μεταξύ των ανατολικών και δυτικών ακτών. Οι ανατολικές ακτές, που βρέχονται από την Αδριατική, είναι απότομες και δε διαθέτουν λιμάνια, ενώ, αντίθετα, στις δυτικές που βρέχονται από το Τυρρηνικό πέλαγος, σχηματίζονται φυσικά καταφύγια για την προσόρμιση των πλοίων. Στην κεντρική ζώνη δυτικά των Απεννίνων διαμορφώνονται τρεις συνεχείς, μικρές πεδιάδες, της Ετρουρίας - πρόκειται για την περιοχή της σημερινής Τοσκάνης - του Λατίου και της Καμπανίας. Το κεντρικό και νότιο τμήμα της χερσονήσου, σύμφωνα με την παράδοση, το κατοικούσαν αρχικά οι Λίγουρες· από τις αρχές όμως της 2ης χιλιετίας π.Χ. εισήλθαν νέα φύλα, γνωστά με το κοινό όνομα Ιταλιώτες. Απ' αυτά άλλα εγκαταστάθηκαν σε

πεδινές περιοχές, Λατίνοι και Καμπανοί - και άλλα σε ορεινές - Όμβριοι, Σαμνί-τες, Λουκανοί, Βρούτιοι κ.ά.

Η νότια ζώνη είναι ορεινή με μικρές παράλιες πεδινές εκτάσεις. Σ' αυτές από τον 8ο αι. π.Χ., όπως άλλωστε και στη Σικελία, που αποτελεί τη φυσική προέκταση της ιταλικής χερσονήσου, ιδρύθηκαν οι ελληνικές αποικίες.

3.2 Οι Ετρούσκοι

Ήταν ένας από τους πρώτους λαούς που εγκαταστάθηκαν στην ιταλική χερσόνησο. Έφτασαν την ίδια εποχή περίπου με τους Έλληνες, δηλαδή κατά τον 8ο αι. π.Χ. Η καταγωγή τους μας είναι άγνωστη. Προήλθαν πιθανότατα από το βορειοανατολικό Αιγαίο· ίσως κατοι-

κούσαν στα νησιά της περιοχής και στα απέναντι παράλια της Μ. Ασίας. Οι αρχαίοι Έλληνες τους ονόμαζαν Τυρρηνοούς. Οι ανασκαφές που έγιναν στην Ιταλία απέδειξαν ότι από την εποχή της εγκατάστασής τους και για μισή περίπου χιλιετία ανέπτυξαν υψηλού επιπέδου πολιτισμό¹.

1. Η εξάπλωση των Ετρούσκων στην Ιταλία

Η δύναμη της Ετρουρίας ήταν τόσο μεγάλη ώστε η φήμη του ονόματός της γέμιζε όχι μονάχα τη γη αλλά και τις θάλασσες κατά μήκος της Ιταλίας, από τις Άλπεις ως το στενό της Μεσσήνης... Το μεγαλείο των Ετρούσκων επιβεβαιώνεται από τα ελληνικά ονόματα που οι Ιταλοί δίνουν στις θάλασσες που

περιβάλλουν τη χερσόνησο: Λένε τη μια θάλασσα Τοσκάνη (Το Τυρρηνικό πέλαγος), από το όνομα αυτού του έθνους και την άλλη θάλασσα Αδριατική, από το όνομα του Αδρία, μιας αποικίας της Τοσκάνης... Οι Ετρούσκοι εγκαταστάθηκαν σε δύο ομάδες από δώδεκα πόλεις, στην αρχή από τα Απένινα, ύστερα έστειλαν πέρα από τα Απένινα κι έκαμαν αποικίες τις πόλεις που είχαν άλλοτε. Αυτές οι αποικίες έπιασαν ολόκληρη τη χώρα, από τον Πάδο ως τις Άλπεις, εκτός από το τρίγωνο που κατέχουν οι Βενετοί, που κατοικούν ολόγυρα στον κόλπο.

Τίτος Λίβιος, 1,2- Υ,33 απόδοση Α. Καλογεροπούλου, Ιστορία των Αρχαίων χρόνων, εκδ. ΟΕΔΒ, σ. 382.

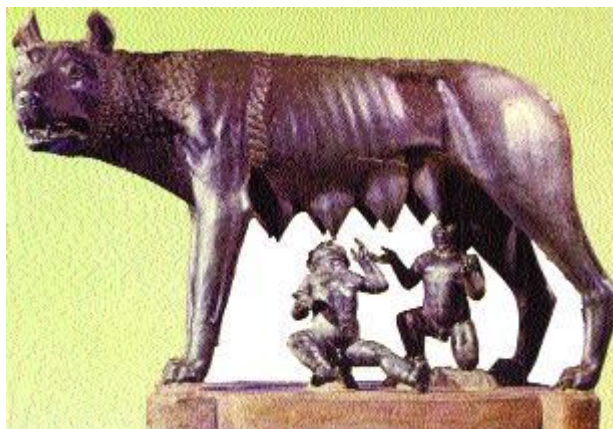
**Ετρουσκικό τεφροδόχο*
αγγείο του β' μισού του
6ου αι. π.Χ.
(Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)**

Με τους Έλληνες, εκτός από τις εμπορικές επαφές, δημιούργησαν και πολιτιστικές σχέσεις. Χαρακτηριστικό είναι ότι υιοθέτησαν τα γράμματα του ελληνικού αλφαβήτου για να εκφραστούν γραπτά· ωστόσο, οι ετρουσκικές επιγραφές δεν έχουν διαβαστεί - εκτός από μερικά ονόματα. Ανέπτυξαν ιδιαίτερα τη μεταλλοτεχνία, την πηλοπλαστική - κατασκεύαζαν ωραία αγάλματα, σαρκοφάγους, τεφροδόχα αγγεία* - και τη ζωγραφική. Μεγάλος αριθμός τοιχογραφιών έχει διασωθεί από τη διακόσμηση των υπόγειων θαλάμων όπου έθαβαν τους

νεκρούς τους. Στα έργα της ζωγραφικής τους διαφαίνεται έντονη η ελληνική επίδραση.

Χάλκινο σύμπλεγμα της λύκαινας που θηλάζει το Ρωμύλο και το Ρέμο.

Τον 4ο αι. π.Χ. πήραν την οριστική τους μορφή οι μύθοι που αναφέρονταν στην ίδρυση της Ρώμης. (Ρώμη, Μουσείο Καπιτωλίου)

Οι Ετρούσκοι τον 7ο αι. π.Χ. εξαπλώθηκαν πέρα από τα όρια της πρώτης τους εγκατάστασης, στα βόρεια ως τις Άλπεις και στο νότο στις περιοχές του Λατίου και της Καμπανίας ως τις ελληνικές αποικίες.

Φαίνεται ότι, όταν κυριάρχησαν στο Λάτιο, ίδρυσαν τη Ρώμη, προχώρησαν στην κατασκευή εγγειοβελτιωτικών έργων, αποξήραναν τα έλη των γύρω περιοχών και δημιούργησαν κανάλια άρδευσης των χωραφιών. Στα τέλη του 6ου αι. π.Χ. όμως εκδιώχθηκαν από το Λάτιο από τους Έλληνες και τους Λατίνους. Τον 5ο αι. π.Χ. άρχισε να μειώνεται η δύναμή τους και μέχρι τον 3ο αι. π.Χ. το κράτος τους διαλύθηκε και υποτάχθηκε στους Ρωμαίους.

Ο ετρουσκικός πολιτισμός αποτέλεσε μαζί με τον ελληνικό και τον προϊταλιωτικό το πολιτιστικό υπόβαθρο, στο οποίο βασίστηκε το ρωμαϊκό κράτος και ο ρωμαϊκός πολιτισμός.

3.3 Η ίδρυση της Ρώμης και η οργάνωσή της

Η ρωμαϊκή παράδοση ανάγει την ίδρυση της Ρώμης στο Ρωμύλο^[1], απόγονο του Αινεία, που ήρθε στην Ιταλία από την Τροία μετά την πυρπόληση και την καταστροφή της από τους Έλληνες. Η ίδρυσή της τοποθετείται στο 753 π.Χ. Ωστόσο η αρχαιολογική έρευνα αποκαλύπτει ότι στη θέση όπου ιδρύθηκε η Ρώμη, υπήρχαν μικροί οικισμοί από το 10ο μέχρι τον 8ο αι. π.Χ. Είναι πολύ πιθανό η δημιουργία της να οφείλεται στους Ετρούσκους, οι οποίοι, αφού κατέλαβαν το Λάτιο τον 7ο αι. π.Χ., στη συνέχεια, προ-

---

[1]. Σύμφωνα με τους ρωμαϊκούς μύθους, αυτόν και τον αδελφό του Ρέμο μεγάλωσε μια λύκαινα.

χώρησαν σε συνοικισμό των κατοίκων των γύρω περιοχών, όπως είχε συμβεί και στην Αθήνα². Την ίδια περίοδο πραγματοποιήθηκαν σπουδαία έργα, όπως η αποξήρανση των ελών της περιοχής, ο κεντρικός αποχετευτικός αγωγός, η αγορά στο κέντρο της πόλης, ο μεγάλος ιππόδρομος και ο ναός του Διός στο λόφο του Καπιτωλίου, έναν από τους επτά λόφους που αποτελούσαν τη φυσική οχύρωση της Ρώμης. Στα τέλη όμως του 6ου αι. π.Χ. οι κάτοικοι της περιοχής επαναστάτησαν και έδιωξαν τους Ετρούσκους από την περιοχή τους. Έκτοτε οι Ρωμαίοι άρχισαν να οργανώνονται συστηματικά, να κυριαρχούν στο Λάτιο και να αντιμετωπίζουν αποτελεσματικά τους κατοίκους των γειτονικών περιοχών.

2. Η προέλευση των κατοίκων της Ρώμης

Έτσι από το τέλος του 6ου αιώνα η Ρώμη ζει με ένα πολίτευμα, που δημιουργήθηκε την εποχή της ετρουσκικής κυριαρχίας. Την ηγετική τάξη σχημάτιζε η τοπική αριστοκρατία, Ετρούσκοι και Ρωμαίοι, μερικές εκατοντάδες οικογένειες μεγάλων γαιοκτημόνων, εμπόρων και κτηνοτρόφων. Η αριστοκρατία αυτή δεν ήταν ούτε καθαρά ετρουσκική, ούτε καθαρά ρωμαϊκή. Ανεξάρτητα πάντως από την καταγωγή τους, τα μέλη της μιλούσαν και έγραφαν Λατινικά, αισθάνονταν πιο στενά δεμένοι με τις λατινικές παρά τις ετρουσκικές πόλεις. Και αν αυτό ισχύει για τους ευγενείς, δεν υπάρχει αμφιβολία πως ο υπόλοιπος πληθυσμός στο σύνολό του ήταν

καθαρά λατινικός, τόσο στην περιοχή της Ρώμης, όσο και στους μικρούς οικισμούς και στα χωριά της λατινικής πεδιάδας, τα οποία είχε προσαρτήσει η Ρώμη πριν, κυρίως όμως μετά την ετρουσκική κυριαρχία.

**M. Rostovtzeff, Ρωμαϊκή ιστορία,
μετ. Β. Κάλφογλου,
εκδ. Παπαζήση, σ. 37.**

Η παράδοση αναφέρει ότι από την ίδρυση της Ρώμης και μέχρι τα τέλη του 6ου αι. π.Χ. κυβέρνησαν έξι βασιλείς, μεταξύ των οποίων φαίνεται ότι κάποιοι ήταν Ετρούσκοι.

Την περίοδο της βασιλείας που διαρκεί ως το 509 π.Χ., η Ρώμη είχε την ακόλουθη κοινωνική και πολιτική οργάνωση:

Ένα από τα παλαιότερα ρωμαϊκά νομίσματα. Κόπηκε σε νομισματοκοπείο της Καμπανίας (μέσα 3ου αι. π.Χ.). Εικονίζει τη λύκαινα που θηλάζει το Ρωμόλο και το Ρέμο.

Η κοινωνική συγκρότηση. Η ρωμαϊκή κοινωνία την περίοδο της βασιλείας συγκροτείται από τρεις τάξεις: τους πατρίκιους, τους πελάτες και τους πληβείους.

♦ **Πατρίκιοι** ήταν οι Ρωμαίοι που ανήκαν στις παλαιές μεγάλες οικογένειες. Οι οικογένειες αυτές με τα άμεσα μέλη και τα παρακλάδια τους αποτελούσαν τα ρωμαϊκά γένη. Όλα τα μέλη ενός γένους ονομάζονταν πατρίκιοι, γιατί κατάγονταν από τον ίδιο πατέρα, τον οποίο αναγνώριζαν και ως αρχηγό.

♦ **Πελάτες** ήταν αυτοί που ζούσαν κοντά στους πατρίκιους ως υπήκοοι και δέχονταν την προστασία τους. Επρόκειτο μάλλον για τους προϊταλιώτες κατοίκους, δηλαδή τους Λίγουρες. Σταδιακά αυτοί ήρθαν σε επιμειξίες με τους πατρίκιους και συγχωνεύτηκαν σε μια τάξη.

♦ **Πληβείοι** ήταν όλοι οι νεότεροι κάτοικοι της Ρώμης και των γύρω περιοχών. Όταν οι Ρωμαίοι καταλάμβαναν μια πόλη, υποχρέωναν τους κατοίκους της να μετοικήσουν κοντά στη Ρώμη. Πολλοί, εξάλλου, είχαν έρθει μόνοι τους στη Ρώμη σε αναζήτηση καλύτερης τύχης³. Δεν είχαν κανένα δεσμό με τους πατρίκιους και τους πελάτες· γι' αυτό και ονομάστηκαν πλήθος (πληβείοι). Οι πληβείοι δεν είχαν πολιτικά δικαιώματα και δεν τους επιτρεπόταν να

νυμφευτούν με γυναίκες από την τάξη των πατρικίων.

3. Η προέλευση των πληβείων

Οι Αρχαίοι δε μας φωτίζουν και τόσο για τον αρχικό σχηματισμό της τάξης των πληβείων. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι, κατά μεγάλο μέρος, σχηματίστηκε από αρχαίους πληθυσμούς που είχαν κατακτηθεί και υποδουλωθεί. Μας κάνει όμως εντύπωση η διαπίστωση του Τίτου Λίβιου, ο οποίος γνώριζε τα αρχαία έθιμα, πως οι πατρίκιοι κατηγορούσαν τους πληβείους, όχι γιατί προέρχονταν από ηττημένους πληθυσμούς αλλά γιατί δεν είχαν ούτε οικογένεια ούτε θρησκεία. Αυτή λοιπόν η μομφή που ήταν ήδη άδικη κατά την εποχή του Λικίνιου και που οι σύγχρονοι του Τίτου Λίβιου

δε συμμερίζονταν σχεδόν καθόλου, πρέπει να ανάγεται σε μια πολύ παλαιά εποχή και να αναφέρεται στους πρώτους χρόνους της Ρώμης.

Fustel de Coulanges, Η αρχαία πόλη, μετ. Λ. Σταματιάδη, εκδ. Ειρμός, σ. 362.

Πορτρέτο συγκλητικού (περ. αρχές 1ου αι. π.Χ.). Η σύγκλητος από την εποχή της ίδρυσης της Ρώμης μέχρι και την παρακμή της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας (τέλη 3ου αι. μ.Χ.) αποτέλεσε το σπουδαιότερο πολιτικό σώμα το οποίο καθόρισε την τύχη του ρωμαϊκού κράτους. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Η πολιτική οργάνωση. Την περίοδο της βασιλείας αρχηγός του κράτους ήταν ο βασιλιάς, ο οποίος ήταν παράλληλα θρησκευτικός αρχηγός, ηγέτης του στρατού και ανώτατος δικαστής. Τις βασιλικές δικαιοδοσίες έλεγχαν δύο σώματα: η σύγκλητος και η εκκλησία του λαού. Τη σύγκλητο, που αποτελούνταν από εκατό και στη συνέχεια από τριακόσια μέλη, τη συγκροτούσαν οι αρχηγοί των ρωμαϊκών γενών. Η σύγκλητος μαζί με το βασιλιά συγκαλούσαν την εκκλησία του λαού και επικύρωναν τις αποφάσεις της. Η σύγκλητος ήταν ο θεματοφύλακας των εθίμων και των παραδόσεων της Ρώμης⁴. Η εκκλησία ήταν η συγκέντρωση όλων των πατρικίων και των πελατών. Η εκκλησία αυτή ονομαζόταν και φρατρική, επειδή οι πατρίκιοι συγκε-

ντρώνονταν σε τμήματα - τις φράτρες, όπως τις ονόμαζαν. Επικύρωνε ή απέρριπτε τις αποφάσεις του βασιλιά «διά βοής». Αποφάσιζε για ειρήνη ή πόλεμο και εξέλεγε το βασιλιά.

4. Η ίδρυση της λεγεώνας * και της συγκλήτου

Αφού κτίστηκε η πόλη, στην αρχή (ο Ρωμύλος) διαίρεσε όλο το λαό που είχε ενηλικιωθεί σε στρατιωτικά σώματα. Κάθε σώμα αποτελούνταν από τρεις χιλιάδες πεζούς και τριακόσιους ιππείς. Ονομάστηκε λεγεώνα, γιατί οι μάχιμοι ήταν οι πιο διακεκριμένοι απ' όλους. Στη συνέχεια τους άλλους τους ενέταξε στο δήμο και ονομάστηκε ο λαός ποπούλους. Εκατό ευγενείς έκανε βουλευτές και αυτούς τους ονόμασε

πατρίκιους και το σώμα αυτών σε-
νάτον. Σενάτος σημαίνει ακριβώς
γερουσία. Άλλοι αναφέρουν ότι οι
βουλευτές ονομάστηκαν πατρίκιοι
γιατί ήταν πατέρες γνησίων παι-
διών, άλλοι όμως γιατί οι ίδιοι (οι
βουλευτές) είχαν να επιδείξουν τους
ίδιους τους τους πατέρες, πράγμα
το οποίο δεν ήταν κοινό σε πολ-
λούς, απ' όσους συγκεντρώθηκαν
στην πόλη. Άλλοι πάλι από τη λέξη
πατρονία, γιατί έτσι ονόμαζαν την
προστασία και συνεχίζουν να την
ονομάζουν μέχρι σήμερα...

Πλούταρχος, Ρωμύλος, 13.

3.4 Η συγκρότηση της ρωμαϊκής πολιτείας - Res publica

Η περίοδος της βασιλείας τελεί-
ωσε το 509 π.Χ. μετά από εξέγερση
των πατρικίων. Η πολιτειακή μετα-

βολή συμπίπτει με την απομάκρυνση των Ετρούσκων. Το νέο πολίτευμα που εγκαθιδρύθηκε οι Ρωμαίοι το ονόμαζαν δημοκρατία (Res publica) στην πραγματικότητα όμως επρόκειτο για αριστοκρατικό καθεστώς, αφού την εξουσία είχαν πλέον οι πατρίκιοι.

Για δύο περίπου αιώνες η Ρώμη κλυδωνίστηκε στο εσωτερικό από κοινωνικούς αγώνες μέχρι την εξίσωση των πατρικίων με τους πληβείους. Παράλληλα, στο εξωτερικό εγκαινίασε πολιτική κατακτήσεων. Μέχρι τα τέλη του 3ου αι. π.Χ. κυριάρχησε στην ιταλική χερσόνησο και αντιμετώπισε νικηφόρα στη δυτική Μεσόγειο τους Καρχηδόνιους.

Οι κοινωνικοί αγώνες. Οι πληβείοι αγωνίστηκαν δύο περίπου αιώνες για να αποκτήσουν πολιτικά δικαιώματα. Στις αρχές του 5ου αι.

π.Χ. κατόρθωσαν να αναδείξουν μια νέα εξουσία, που εκπροσωπούσαν οι δήμαρχοι. Οι άρχοντες αυτοί που εκλέγονταν για ένα χρόνο είχαν ως κύριο έργο την προστασία των πληβείων από τις αυθαιρεσίες των πατρικίων. Θεωρούνταν πρόσωπα ιερά και απαραβίαστα. Είχαν το δικαίωμα να αρνηθούν την ψήφιση ενός νόμου, όταν αυτός προσέβαλλε τα συμφέροντα των πληβείων (veto)*. Στα μέσα του 5ου αι. π.Χ., οι πληβείοι με τους αγώνες τους πέτυχαν για πρώτη φορά την καταγραφή του εθιμικού δικαίου (Δωδεκάδελτος), αποτρέποντας έτσι τις αυθαίρετες δικαστικές αποφάσεις των πατρικίων⁵. Σε μικρό χρονικό διάστημα καταργήθηκε ο νόμος που δεν επέτρεπε τους γάμους μεταξύ των δύο τάξεων. Μετά από σκληρούς αγώνες ενός περίπου αιώνα

κατόρθωσαν να αποκτήσουν και πολιτική ισότητα. Τον 4ο αι. π.Χ. τους παραχωρήθηκε το δικαίωμα να εκλέγονται στο αξίωμα του υπάτου και αργότερα, στα τέλη του ίδιου αιώνα, το δικαίωμα να εκλέγονται στο αξίωμα του «μεγίστου αρχιερέως».

5. Η σημασία της Δωδεκάδελτου

Έχουμε λοιπόν δύο συνέπειες: Πρώτον, ο νόμος δεν παρουσιάζεται πλέον σαν αμετάβλητος και αδιαφιλονίκητος τύπος. Όντας ανθρωπινό έργο, αναγνωρίζεται ότι υπόκειται σε αλλαγές. Η Δωδεκάδελτος λέει: «Το αποτέλεσμα της τελευταίας ψηφοφορίας του λαού αποτελεί νόμο». Είναι το πλέον σημαντικό από τα κείμενα αυτού του κώδικα που έχουν απομείνει, και αυτό που

επισημαίνει καλύτερα το χαρακτήρα της μεγάλης επανάστασης που έγινε τότε στο δίκαιο. Ο νόμος δεν είναι πλέον μια ιερή παράδοση, mos· είναι ένα απλό κείμενο, lex, και εφόσον θεσπίστηκε με τη θέληση των ανθρώπων, η ίδια θέληση μπορεί να τον αλλάξει.

Δεύτερη συνέπεια είναι η εξής: Ο νόμος που αποτελούσε προηγουμένως μέρος της θρησκείας, και ήταν κατά συνέπεια πατρική κληρονομιά των οικογενειών, έγινε στο εξής κοινό κτήμα όλων των πολιτών. Ο πληβείος απέκτησε το δικαίωμα να τον επικαλείται και να προσφεύγει στη δικαιοσύνη.

Fustel de Coulanges, ό.π., σ. 466-7.

Η πολιτική οργάνωση. Την περίοδο της δημοκρατίας το ρωμαϊκό

κράτος (Res publica) οργανώθηκε με τις ακόλουθες εξουσίες: τους άρχοντες, τη σύγκλητο και τις εκκλησίες.

Οι άρχοντες του ρωμαϊκού κράτους ήταν πολλοί. Εκπροσωπούσαν την εκτελεστική εξουσία της πολιτείας. Οι σπουδαιότεροι ήταν: οι δύο ύπατοι, που εκλέγονταν για ένα χρόνο αρχικά, συγκέντρωναν όλες τις εξουσίες που προηγουμένως είχε ο βασιλιάς. Είχαν μεγαλοπρεπή εμφάνιση και ακολουθούσαν από δώδεκα ραβδούχους. Όταν η πολιτεία βρισκόταν σε κρίσιμη κατάσταση, τότε για έξι μήνες όλες οι εξουσίες παραχωρούνταν σε έναν εκλεγμένο άρχοντα από τους υπάτους που ονομαζόταν δικτάτορας.

Μεγάλης σπουδαιότητας αξίωμα ήταν το αξίωμα των τιμητών. Ήταν

Ναός της Εστίας (2ος αι. π.Χ.). Είναι ο αρχαιότερος μαρμάρινος ναός της Ρώμης που σώζεται. Η λατρεία της Εστίας ήταν μία από τις αρχαιότερες λατρείες των Ρωμαίων.

δύο και εκλέγονταν για δεκαοκτώ μήνες. Ως έργο τους είχαν: 1) την τήρηση των πολιτών, δηλαδή την κατάταξή τους ανάλογα με τα περιουσιακά τους στοιχεία, 2) τη σύνταξη του καταλόγου των συγκλητικών, δηλαδή όριζαν ποιοι από τους άρχοντες είχαν το δικαίωμα να εισέλθουν στη σύγκλητο, 3) την κατάρτιση του προϋπολογισμού του κράτους και 4) την επίβλεψη των ηθών, δηλαδή είχαν τη δικαιοδοσία να στερήσουν τα πολιτικά δικαιώ-

ματα σ' όποιον πολίτη επιδείκνυε ανήθικη συμπεριφορά.

Υπήρχαν και άλλοι άρχοντες, όπως οι δήμαρχοι, οι πραίτωρες, οι ταμίες, οι ανθύπατοι, με μικρότερης σημασίας αξιώματα.

Η σύγκλητος εκπροσωπούσε την ιστορική συνέχεια του ρωμαϊκού κράτους. Αποτελούνταν από ισόβια μέλη (τριακόσια στον αριθμό), που προηγουμένως είχαν διατελέσει ανώτατοι άρχοντες. Ήταν σώμα με νομοθετική και εκτελεστική εξουσία και με μεγάλη δύναμη καθ' όλη τη διάρκεια της δημοκρατίας. Σπουδαίο ρόλο, ωστόσο, διαδραμάτισε και κατά τους αυτοκρατορικούς χρόνους. Είχε δικαιοδοσίες σε θέματα οικονομικά, θρησκευτικά και εξωτερικής πολιτικής. Οι αποφάσεις της, τα συγκλητικά δόγματα, είχαν ισχύ νόμου.

Στο ρωμαϊκό κράτος λειτούργησαν προοδευτικά τρεις εκκλησίες. Η φρατρική, που ήταν η συνέλευση των πατρικίων, έχασε τη δύναμή της την περίοδο της δημοκρατίας· διατηρήθηκε μόνο από σεβασμό στην παράδοση. Η λοχίτιδα ήταν η συνέλευση όλων των στρατευμένων πολιτών, πατρικίων και πληβείων. Οι αποφάσεις της παίρνονταν κατά λόχους. Εξέλεγε τους υπάτους, τους τιμητές και τους πραίτωρες. Η φυλετική στην αρχή ήταν η συνέλευση των πληβείων, μετά όμως την εξίσωση των τάξεων την αποτέλεσαν όλοι οι Ρωμαίοι. Συγκεντρώνονταν κατά φυλές, ανάλογα δηλαδή με τον τόπο της κατοικίας τους. Στη δικαιοδοσία της ήταν η ψήφιση των νόμων και η εκλογή των κατώτερων αρχόντων.

3.5 Η ρωμαϊκή εξάπλωση

Η κατάκτηση της Ιταλίας. Οι κατακτητικοί πόλεμοι που επέβαλαν τη ρωμαϊκή κυριαρχία στην Ιταλία και στη Δυτική Μεσόγειο διήρκεσαν περίπου τρεις αιώνες (5ος-3ος αι. π.Χ.). Οι πρώτοι πόλεμοι των Ρωμαίων έγιναν τον 5ο αι. π.Χ. εναντίον των γειτονικών λαών της κεντρικής Ιταλίας, των Λατίνων, των Σαβίνων, των Αικούων, των Ετρούσκων και άλλων. Στις αρχές του 4ου αι. π.Χ., αντιμετώπισαν με καρτερία την πολιορκία της Ρώμης από τους Γαλάτες, που κατοικούσαν στη βόρειο Ιταλία. Στη διάρκεια του δεύτερου μισού του 4ου αι. π.Χ. κατόρθωσαν να επιβληθούν μετά από μακροχρόνιους πολέμους στους Σαμνίτες και να καταλάβουν την περιοχή της Καμπανίας. Πα-

ράλληλα, ως τις αρχές του 3ου αι. π.Χ., έκαμψαν οριστικά την αντίσταση των Ετρούσκων. Για την πλήρη κυριαρχία τους στην ιταλική χερσόνησο απέμενε η υποταγή των ελληνικών αποικιών.

Η μόνη προσπάθεια αντίστασης στα επεκτατικά σχέδιά τους εκδηλώθηκε από την πόλη του Τάραντα, η οποία για την αντιμετώπιση του ρωμαϊκού κινδύνου ζήτησε τη συμβολή του Πύρρου, του βασιλιά της Ηπείρου. Η παρέμβαση του Πύρρου αντιμετώπισε πρόσκαιρα το πρόβλημα της επέκτασης των Ρωμαίων. Όταν εκείνος αποχώρησε στην Ελλάδα, οι Ρωμαίοι κατέλαβαν τον Τάραντα (272 π.Χ.) και μετά από λίγο κυριάρχησαν σ' όλες τις αποικίες της Κάτω Ιταλίας.

Η επικράτηση των Ρωμαίων. Οι κατακτητικοί πόλεμοι δεν ήταν πά-

ντοτε νικηφόροι. Οι Ρωμαίοι αρκετές φορές ηττήθηκαν και πολύ αίμα χύθηκε μέχρι την πλήρη υποταγή των λαών της Ιταλίας.

Ποιοι όμως ήταν οι λόγοι που συνέβαλαν στην επικράτησή τους;
♦ **Η ακατάβλητη επιμονή, η πειθαρχία και οι προγονικές αρετές (η αφοσίωση στην ιδέα της πατρίδας, ο σεβασμός στους ανώτερους, η υπακοή στους νόμους) ήταν τα χαρακτηριστικά που κοσμούσαν τους Ρωμαίους. Αν τελικά κατόρθωσαν να επιτύχουν το στόχο τους, αυτό οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι οι στρατιώτες της Ρώμης διέθεταν τέτοιες αρετές⁶.**

♦ **Το ρωμαϊκό στρατό συγκροτούσαν όσοι πολίτες είχαν περιουσία. Έτσι υπερασπίζονταν με θάρρος την πατρίδα τους, προστατεύοντας**

6. Η πειθαρχία ήταν μια από τις αρετές που κοσμούσαν τους Ρωμαίους

Ο γιος του Τουρκουάτου μονομάχησε μ' έναν εχθρό παρά τις αυστηρές διαταγές του πατέρα του, ο οποίος ήταν ύπατος. Γεμάτος λοιπόν από χαρά για τη νίκη έτρεξε στον πατέρα του. «Για να αποδείξω ότι είμαι γνήσιος γιος σου, σου φέρνω τα λάφυρα ενός ιππέα, τον οποίο σκότωσα», είπε. Όταν άκουσε αυτά ο ύπατος γυρίζει το πρόσωπο από το γιο του και χωρίς να καθυστερήσει διατάζει τους σαλπικτές να σαλπίσουν συγκέντρωση του στρατού. «Τίτε Μάνλιε, επειδή χωρίς σεβασμό προς το υπατικό αξίωμα και την προγονική μεγαλειότητα μονομάχησες παρά τις διαταγές μου και, όσο εξαρτιόταν από

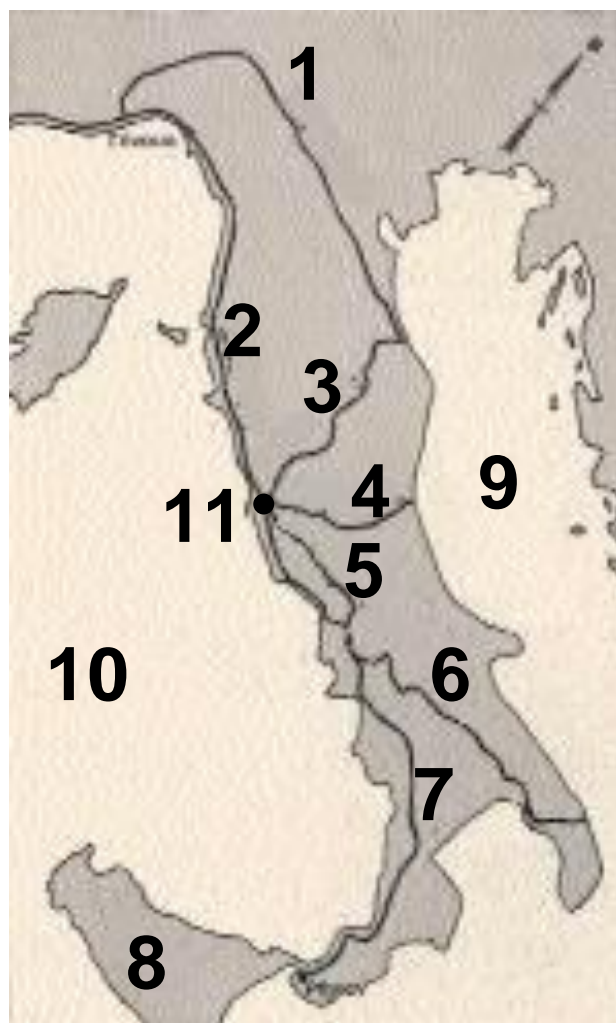
σένα, κατέστρεψες τη στρατιωτική πειθαρχία, στην οποία μέχρι τώρα η Ρώμη οφείλει τη δύναμή της» είπε στη συνέλευση... «Εμπρός ραβδούχε, δέσε τον στον πάσσαλο και σκότώσέ τον», είπε τελειώνοντας.

Τίτος Λίβιος, VIII,7.

παράλληλα την οικογένεια και την περιουσία τους.

♦ Στην επικράτησή τους συνέβαλαν και τα μέτρα που πήραν για την οργάνωση των κατακτημένων λαών. Είναι χαρακτηριστικό ότι εξ αρχής καθόριζαν τις σχέσεις τους με τους ηττημένους· έτσι εμπόδισαν τη μεταξύ τους συνεννόηση. Δημιουργούσαν σύνδεσμο κάθε πόλης χωριστά με τη Ρώμη. Θεωρούσαν τους λαούς που υπέτασσαν ως συμμάχους. Σε ορισμένες πόλεις παραχώ-

1. Αιμιλία οδός
2. Αυρηλία οδός
3. Φλαμίνια οδός
4. Βαλερία οδός
5. Λατινική οδός
6. Αππία οδός
7. Ποπιλία οδός
8. ΣΙΚΕΛΙΑ

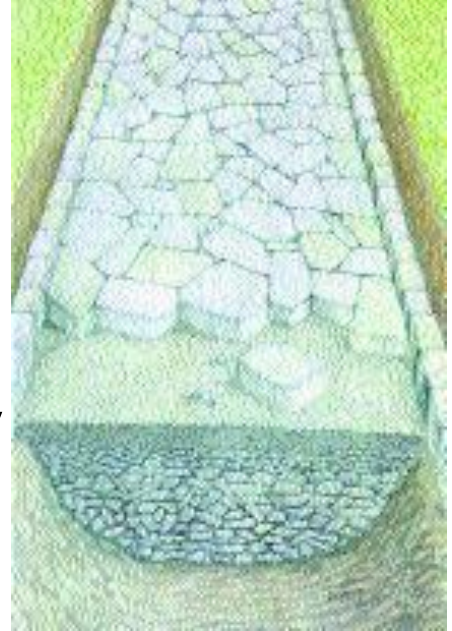
9. ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ
10. ΤΥΡΡΗΝΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ
11. Ρώμη

Οι μεγάλες οδικές αρτηρίες στην Ιταλική χερσόνησο (περ. στα τέλη του 1ου αι. μ.Χ.)

ρησαν περισσότερα προνόμια και σε άλλες λιγότερα. Με τον τρόπο αυτό, προκαλούσαν αντιζηλίες που

απέτρεπαν τη συνεργασία και την ανάληψη κοινής δράσης.

Αναπαράσταση κατασκευής ρωμαϊκών οδών. Η οδοποιία ήταν ένα από τα επιτεύγματα των Ρωμαίων. Συνέβαλε στη μετακίνηση του στρατού και την ανάπτυξη εμπορικών επαφών στο εσωτερικό της Ιταλικής χερσονήσου.

♦ Οργανώθηκε οδικό δίκτυο στην ιταλική χερσόνησο που διευκόλυνε την επικοινωνία ανάμεσα στις πόλεις. Έτσι, επιτεύχθηκε η άμεση επέμβαση του ρωμαϊκού στρατού, όπου παρουσιαζόταν ανάγκη, και ευνοήθηκαν παράλληλα οι εμπορικές επαφές.

♦ Το σπουδαιότερο μέτρο όμως που παγίωσε την κυριαρχία των Ρωμαίων στους νέους λαούς ήταν η ίδρυση αποικιών στις κατακτημένες περιοχές. Ρωμαίοι χωρικοί, που είχαν πολιτικά δικαιώματα και τη δυνατότητα να στρατεύονται, στέλνονταν ως άποικοι (coloni) σε διάφορα μέρη των νέων χωρών του ρωμαϊκού κράτους. Οι πρώτοι αυτοί άποικοι ουσιαστικά λειτούργησαν ως παράγοντας εκρωμαϊσμού των κατακτημένων.

Καρχηδονιακοί πόλεμοι. Σε χρονικό διάστημα μικρότερο από μια δεκαετία μετά από την κυριαρχία τους στην Ιταλία, οι Ρωμαίοι έστρεψαν τις βλέψεις τους στη Μεσόγειο και, όπως ήταν φυσικό, ήρθαν σε σύγκρουση με τους Καρχηδόνιους. Οι πόλεμοι ήταν σκληροί και μακροχρόνιοι. Οι δύο απ' αυτούς έγι-

ναν τον 3ο αι. π.Χ. και ο τρίτος στα μέσα του 2ου αι. π.Χ. Τελείωσε με την καταστροφή της Καρχηδόνας.

Τα αίτια των Καρχηδονιακών πολέμων εντοπίζονται στην επιθυμία των Ρωμαίων να κυριαρχήσουν στη θάλασσα μετά την κατάκτηση της Ιταλίας. Την αφορμή έδωσε η Σικελία, όπου οι Καρχηδόνιοι είχαν επεκτείνει το αποικιακό τους κράτος, ενώ οι Ρωμαίοι τη θεωρούσαν φυσική προέκταση της ιταλικής χερσονήσου.

Α΄ Καρχηδονιακός (264-241 π.Χ.). Στον πόλεμο αυτό, που κράτησε πάνω από είκοσι χρόνια, οι ελληνικές πόλεις της Σικελίας βοήθησαν οικειοθελώς τους Ρωμαίους να περιορίσουν την επεκτατικότητα των Καρχηδονίων στο νησί. Οι Ρωμαίοι για πρώτη φορά ναυπήγησαν στόλο και κατόρθωσαν, παρά

την ισχυρή αντίσταση των Καρχηδονίων, να τους αντιμετωπίσουν νικηφόρα. Ο πόλεμος τελείωσε με την υπογραφή ειρήνης (241 π.Χ.) που υποχρέωνε τους Καρχηδόνιους να εγκαταλείψουν τη Σικελία και τα γύρω μικρά νησιά και να πληρώσουν πολεμική αποζημίωση⁷.

7. Μια κρίση για τον Α' Καρχηδονιακό πόλεμο

Δεν είναι εύκολο να βρει κάποιος πιο μακροχρόνιο πόλεμο απ' αυτόν, ούτε πιο ολοκληρωμένες προετοιμασίες, ούτε πιο συντονισμένες ενέργειες, ούτε περισσότερους αγώνες, ούτε μεγαλύτερες περιπέτειες απ' εκείνες που συνέβησαν και στους δύο αντιπάλους κατά τη διάρκεια του προαναφερθέντος πο-

λέμου. Και τα δύο κράτη διατήρησαν άθικτους τους πολιτειακούς τους θεσμούς, περιορισμένα τα μέσα της τύχης και σχεδόν ισόρροπες πολεμικές δυνάμεις. Για το λόγο αυτό, όσοι θέλουν να εννοήσουν τις δυνάμεις των Ρωμαίων και των Καρχηδονίων, είναι σωστό να τις συγκρίνουν μεταξύ τους περισσότερο στη διάρκεια αυτού του πολέμου παρά στις πολεμικές συγκρούσεις που ακολούθησαν.

Πολύβιος, Α, 13,11-13.

Στο χρονικό διάστημα που ακολούθησε μέχρι και την έναρξη του Β' Καρχηδονιακού πολέμου, οι Ρωμαίοι επέκτειναν την κυριαρχία τους στην Κορσική και τη Σαρδηνία. Υπέταξαν ακόμα την Εντεύθεν των Άλπεων Γαλατία, ξεκαθάρισαν την

Αδριατική από τους Ιλλυριούς πειρατές και έκλεισαν συμμαχία με ελληνικές πόλεις της περιοχής, όπως με την Απολλωνία, την Επίδαμνο και την Κέρκυρα.

Β΄ Καρχηδονιακός (218-201 π.Χ.). Αφορμή αυτή τη φορά στάθηκε η επέκταση των Καρχηδονίων στην Ισπανία. Ο Αννίβας, εξαίρετος στρατηλάτης, κατόρθωσε να επιβάλει την καρχηδονιακή κυριαρχία στο μεγαλύτερο μέρος των παράλιων περιοχών της Ιβηρικής χερσονήσου που βρέχονται από τη Μεσόγειο. Από την Ισπανία ξεκίνησε να θέσει σε εφαρμογή το παράτολμο σχέδιό του, να μεταφέρει τον πόλεμο στην Ιταλία. Ακολούθησε χερσαία πορεία διαμέσου των Πυρηναίων και των χιονισμένων Άλπεων για να εισβάλει στην ιταλική χερσόνησο. Οι συγκρούσεις του Αννί-

βα με το ρωμαϊκό στρατό στην Ιταλία ήταν μνημειώδεις. Αν και οι απώλειες των Ρωμαίων ήταν πολλές, ωστόσο ο Αννίβας δεν πολιορκησε τη Ρώμη αντιλαμβανόμενος ότι μια τέτοια επιχείρηση θα ήταν μάταιη. Το τέλος του πολέμου κρίθηκε, όταν οι Ρωμαίοι αποφάσισαν να στραφούν κατά της Καρχηδόνας στη Β. Αφρική. Ο καρχηδονιακός στρατός νικήθηκε στη Ζάμα (202 π.Χ.) και η ειρήνη που επιβλήθηκε ήταν ταπεινωτική για τους Καρχηδόνιους (201 π.Χ.)⁸. Παραχώρησαν στους Ρωμαίους τις κτήσεις τους στην Ισπανία, παρέδωσαν το μεγαλύτερο μέρος του στόλου τους, τους πολεμικούς τους ελέφαντες και, επιπλέον, πλήρωσαν τεράστια πολεμική αποζημίωση. Ο Αννίβας εξορίστηκε και ζήτησε προστασία

στον Αντίοχο Γ΄, το βασιλιά της Συρίας.

8. Τα αποτελέσματα του Β΄ Καρχηδονιακού πολέμου

Σύμφωνα με τους όρους της ειρήνης που συνομολογήθηκε το 201 π.Χ. η Καρχηδόνα υποχρεώθηκε να πληρώσει μεγάλη πολεμική αποζημίωση, να καταστρέψει ολόκληρο τον πολεμικό στόλο και να δεχθεί περιορισμό της ανεξαρτησίας της στον τομέα των εξωτερικών σχέσεων. Έχασε έτσι το κύρος που είχε ως τότε στη Δύση, η εμπορική της υπεροχή έπαυσε να υπάρχει και η Καρχηδόνα έγινε απλώς ένα από τα κράτη της εποχής εκείνης που στηρίζονταν στη γεωργία και σ' ένα περιορισμένο εξωτερικό εμπόριο. Παράλληλα η πολιτική της

δραστηριότητα περιοριζόταν διαρκώς, ώσπου κατέξηξε να εκδηλώνεται αποκλειστικά στις συνεχείς αντιδικίες της με τον Μασινίσσα, τον Νουμιδό βασιλιά και προστατευόμενο της Ρώμης. Εξάλλου οι καρχηδονιακές κτήσεις της Ισπανίας, όπως και ολόκληρη η Σικελία, μεταβλήθηκαν σε ρωμαϊκές επαρχίες. Η Καρχηδόνα είναι τώρα περικυκλωμένη από ρωμαϊκές κτήσεις και υποτελείς της Ρώμης.

M. Rostovtzeff, ό.π., σ. 80-81.

Γ' Καρχηδονιακός (149-146 π.Χ.). Στα μέσα του 2ου αι. π.Χ., ύστερα από τριετείς συγκρούσεις, οι Ρωμαίοι ισοπέδωσαν την ένδοξη φοινικική αποικία και απαγόρευσαν την ανέγερση νέας πόλης στα ερεί-

πιά της. Η κυριαρχία των Ρωμαίων στη θάλασσα ήταν πλέον γεγονός.

Τοιχογραφία με παράσταση δύο πεζών πολεμιστών από τάφο της Ποσειδωνίας (αρχές του 3ου αι. π.Χ.). Από τον οπλισμό τους φαίνεται ότι πρόκειται για Σαμνίτες, μία από τις ιταλικές φυλές της Κάτω Ιταλίας. (Ποσειδωνία, Μουσείο Paestum)

3.6 Ο ρωμαϊκός πολιτισμός

Ο ρωμαϊκός πολιτισμός μέχρι τα τέλη του 3ου αι. π.Χ. δίνει την εικόνα μιας αγροτικής κοινωνίας πιστής στις παραδόσεις και τις προγονικές αρετές. Τα χαρακτηριστικά αυτού του πολιτισμού μπορούμε να

τα ανιχνεύσουμε στην οργάνωση της οικογένειας, τα ήθη και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις.

Η οικογένεια. Μικρογραφία της ρωμαϊκής κοινωνίας αποτελεί η οικογένεια. Ήταν οργανωμένη με αυστηρότητα και τάξη. Αρχηγός με όλες τις εξουσίες στα χέρια του ήταν ο πατέρας. Σ' αυτόν υπάκουαν όλοι. Ακόμη και εάν κάποιο μέλος της οικογένειας διακρινόταν κοινωνικά, ήταν υποχρεωμένο να υπακούει στον πατέρα. Κύρια ασχολία του αρχηγού της οικογένειας ήταν να επιβλέπει τους δούλους στην καλλιέργεια των κτημάτων. Στις υποχρεώσεις του ήταν η ανατροφή των παιδιών σύμφωνα με τα ρωμαϊκά ήθη, ώστε να γίνουν καλοί πολίτες και ανδρείοι στρατιώτες. Σημαντική ήταν και η θέση της ρωμαίας γυναίκας στην οικογένεια.

Επέβλεπε όλες τις οικιακές εργασίες και συμμετείχε ενεργά σ' όλες τις εκδηλώσεις και τις συναναστροφές μέσα και έξω από το σπίτι. Δεν ήταν αποκλεισμένη στο γυναικωνίτη, όπως συνέβαινε στην Ελλάδα.

Επιτύμβιο ανάγλυφο που παρουσιάζει ένα ζευγάρι Ρωμαίων (αρχές του 1ου αι. π.Χ.). Ο άνδρας είναι ένας σοβαρός, αξιοπρεπής ρωμαίος πολίτης ενώ γυναίκα διακρίνεται για τη σεμνότητα της έκφρασής της. (Ρώμη, Μουσείο Καπιτωλίου)

Μεγάλη ευτυχία για τους Ρωμαίους ήταν η απόκτηση παιδιών. Οι παλαιές οικογένειες ήταν πολύτεκνες. Εάν δεν υπήρχε αρσενικό

παιδί, ο πατέρας είχε τη δυνατότητα να υιοθετήσει ξένο. Η αγωγή των παιδιών είχε πρακτικό χαρακτήρα.

Τα παιδιά έπρεπε να γίνουν καλοί πολίτες και στρατιώτες. Γενικότερα, η εκπαίδευση των παιδιών, μέχρι τα τέλη του 2ου αι. π.Χ. και πριν την ελληνική επίδραση, παρέμεινε στοιχειώδης. Οι Ρωμαίοι θεωρούσαν περιττό ό,τι δεν είχε πρακτική ωφέλεια. Έτσι, στην αρχή δεν ασχολήθηκαν με τις τέχνες και την καλλιέργεια των γραμμάτων. Την εκπαίδευση των παιδιών αναλάμβαναν μορφωμένοι δούλοι, οι οποίοι δίδασκαν σε σχολεία γραφή, ανάγνωση και αριθμητική. Σε μεγαλύτερη ηλικία ασχολούνταν με την ερμηνεία κειμένων αρχαίων συγγραφέων και της Δωδεκαδέλτου. Είναι γνωστό ότι, όταν οι Ρωμαίοι κατέκτησαν τον Τάραντα, ο Λίβιος

Ανδρόνικος, ένας από τους αιχμαλώτους, χρησιμοποιήθηκε ως οικοδιδάσκαλος και απελευθερώθηκε από τον κύριό του. Αυτός ήταν και ο πρώτος που μετέφρασε στα λατινικά την Οδύσσεια του Ομήρου για να χρησιμεύσει ως σχολικό βιβλίο.

Σαρκοφάγος γυναίκας (1ος αι. π.Χ.). Η κατασκευή και η διακόσμησή της είναι επηρεασμένη από την ετρουσκική παράδοση. Οι Ετρούσκοι συνέβαλαν στη διαμόρφωση των ηθών και των θεσμών της ρωμαϊκής κοινωνίας την πρώτη περίοδο της ιστορικής της πορείας. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Τα ήθη. Η καθημερινή ζωή και η ενασχόληση των Ρωμαίων με τη

γεωργία ήταν οι παράγοντες που διαμόρφωσαν τα ήθη και τις ρωμαϊκές αρετές.

Οι Ρωμαίοι ήταν συντηρητικοί, απέφευγαν τις καινοτομίες και δεν άλλαζαν εύκολα τις παλαιές τους συνήθειες. Η έλλειψη βιοτεχνικής παραγωγής και εμπορικών ενασχολήσεων είχαν περιορίσει τα ενδιαφέροντά τους στην καλλιέργεια της γης και στις τελετές που σχετίζονταν με τον αγροτικό τρόπο ζωής. Η απλότητα και η λιτότητα ήταν στοιχεία που χαρακτήριζαν όλες τους τις εκδηλώσεις.

Ανάμεσα στα προτερήματα που χαρακτήριζαν τη ρωμαϊκή κοινωνία και συνέβαλλαν στην ισχυροποίηση του ρωμαϊκού κράτους ήταν ο σεβασμός και η πειθαρχία στους ανωτέρους, η υπακοή στους νό-

μους και η αφοσίωση στις επιταγές της πατρίδας.

Η θρησκεία. Οι Ρωμαίοι ήταν λαός θρησκευόμενος. Κάθε πράξη τους περιβαλλόταν από θρησκευτική τελετή. Έτσι, εκτός από τους επίσημους θεούς της πολιτείας, υπήρχαν και οι οικογενειακοί θεοί. Τους παλαιότερους χρόνους δεν έδιναν συγκεκριμένη μορφή στους θεούς τους και δεν κατασκεύαζαν αγάλματα και ναούς για να τους λατρεύουν. Φαντάζονταν ότι θεότητες κατοικούσαν σε ορισμένα αντικείμενα, όπως στο κατώφλι της θύρας, στη φλόγα της εστίας και αλλού, και τους παρίσταναν με χόρτα, λίθους, ξύλα κ.ά.⁹

Η ρωμαϊκή θρησκεία παρουσιάζει σταδιακή εξέλιξη, αποτέλεσμα των επιρροών που δέχτηκε από τους άλλους λαούς. Στην αρχή,

9. Η εξέλιξη της ιδέας της ηθικής και της θρησκείας στους Ρωμαίους

Είναι φυσικό η ιδέα της ηθικής να είχε την αρχή της και την εξέλιξή της, όπως και η ιδέα της θρησκείας. Ο θεός των πρώτων γενεών αυτής της φυλής ήταν πολύ μικρός, αλλά σιγά σιγά οι άνθρωποι τον μεγάλωσαν· έτσι η ηθική, πολύ περιορισμένη και ατελής στην αρχή, διευρύνθηκε ασυναίσθητα, ώσπου προοδευτικά, έφθασε να διακηρύξει το καθήκον της αγάπης προς όλους τους ανθρώπους. Ξεκίνησε μέσα στην οικογένεια και κάτω από την επιρροή της οικογενειακής θρησκείας ανέπτυξε αρχικά ο άνθρωπος το αίσθημα του καθήκοντος.

Ας φαντασθούμε αυτή τη θρησκεία της εστίας και του τάφου κατά

την εποχή της απόλυτης κυριαρχίας της. Ο άνθρωπος έχει το θεό κοντά του. Είναι παρών, σαν άλλη συνείδηση, σε όλες του τις πράξεις. Αυτό το εύθραυστο πλάσμα βρίσκεται κάτω από το βλέμμα ενός μάρτυρα που δεν τον εγκαταλείπει ποτέ. Δεν αισθάνεται ποτέ μόνος. Δίπλα του, μέσα στο σπίτι του, μέσα στο χωράφι του, έχει προστάτες, για να του παρασταθούν στις δυσκολίες της ζωής, και δικαστές, για να τιμωρήσουν τα παραπτώματά του. «Οι Εφέστιοι θεοί (Lares)», λένε οι Ρωμαίοι, «είναι θεοί φοβεροί, που τιμωρούν τους ανθρώπους και επαγρυπνούν για όλα, όσα γίνονται μέσα στο σπίτι». Λένε ακόμη πως «οι Ερκείοι θεοί (Penates) είναι θεοί ζωοδόχοι, τρέφουν το σώμα μας και καθοδηγούν την ψυχή μας».

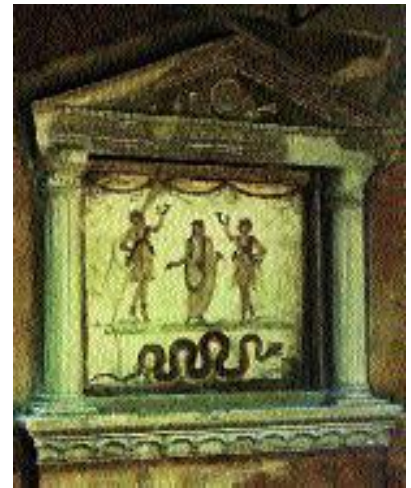
Αποκαλούσαν την εστία αγνή και πίστευαν ότι απαιτούσε αγνότητα και από τους ανθρώπους. Καμιά μιαρή σκέψη ή πράξη δεν επιτρεπόταν να γίνει μπροστά της.

**Fustel de Coulanges, ό.π.,
σ. 149-150.**

ήταν συνδεδεμένη με την αγροτική ζωή των Ρωμαίων, στη συνέχεια όμως υιοθέτησε πολλά στοιχεία από τη θρησκεία των Ετρούσκων και πολύ περισσότερο των Ελλήνων. Όταν οι Ρωμαίοι υπέταξαν τις ελληνικές πόλεις, γνώρισαν τους θεούς των Ελλήνων και την ελληνική μυθολογία, γοητεύτηκαν από τις διηγήσεις που αφορούσαν τη δράση των θεών και σταδιακά ταύτισαν τους παλαιούς τους θεούς με τους ελληνικούς. Κάτι ανάλογο συνέβη

και αργότερα, όταν οι Ρωμαίοι υπέταξαν την Ανατολή. Τότε υιοθέτησαν τη λατρεία νέων θεοτήτων ανατολικής καταγωγής.

Μικρό οικογενειακό ιερό, αφιερωμένο στους Λάρητες (Εφέστιους θεούς) από οικία της Πομπηίας (1ος αι. μ.Χ.).

Οι σπουδαιότεροι επίσημοι θεοί της ρωμαϊκής πολιτείας ήταν: ο Ιανός, ο θεός της κύριας πύλης της Ρώμης, που αποδιδόταν με δύο πρόσωπα, η Εστία, η θεά της ιερής φωτιάς της πόλης, ο Ζευς με ανάλογες ιδιότητες με αυτές που του απέδιδαν οι Έλληνες και ο Άρης, θεός της βλάστησης και του πολέμου. Σύμφωνα με τη ρωμαϊκή μυθο

Λογία, ο Άρης ήταν ο πατέρας του ρωμαϊκού γένους γιατί απ' αυτόν γεννήθηκε ο Ρωμύλος, ο ιδρυτής της Ρώμης.

Μέρος ανάγλυφης παράστασης ζωφόρου* που παρουσιάζει σκηνή θυσίας στο θεό Άρη, 1ος αι. π.Χ. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Οι κύριοι τρόποι λατρείας ήταν οι ίδιοι με τους ελληνικούς, δηλαδή οι Ρωμαίοι τιμούσαν τους θεούς τους με προσευχές, θυσίες, λιτανείες και πανηγύρια.

Όλα τα χαρακτηριστικά στοιχεία που αφορούν την οργάνωση της οικογένειας, τα ήθη και τις θρησκευ-

τικές παραδόσεις, αποδίδουν το χαρακτήρα που παρουσιάζει η ρωμαϊκή κοινωνία και ο πολιτισμός της μέχρι τα τέλη του 3ου αι. π.Χ. Ωστόσο, τον 3ο αι. π.Χ., όταν οι ταξικοί αγώνες υποχώρησαν και οι Ρωμαίοι κυριάρχησαν στην Ιταλία, ο ρωμαϊκός πολιτισμός διαφοροποιήθηκε.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

- 1. Να εξηγήσετε μέσα από ποιες πολιτικές διαδικασίες οριστικοποιήθηκε η δημοκρατική οργάνωση της ρωμαϊκής πολιτείας (Res publica).**
- 2. Να αξιολογήσετε την πολιτική που εφάρμοσαν οι Ρωμαίοι απέναντι στους κατακτημένους λαούς.**
- 3. Σε ποια συμπεράσματα σας οδηγεί η μελέτη των παραθεμάτων 2**

και 3 σε ό,τι αφορά την προέλευση των κατοίκων της Ρώμης και ιδιαίτερα της τάξης των πληβείων;

4. Αφού μελετήσετε το παράθεμα 5 να επισημάνετε και να σχολιάσετε τις επαναστατικές αλλαγές που καθιέρωσε η Δωδεκάδελτος.

5. Ποια είναι η σημασία του επεισοδίου που αφηγείται ο Τίτος Λίβιος και ποιοι λόγοι κατά την άποψή σας καθιέρωσαν τα ήθη που προβάλλει το παράθεμα 6;

Ερμηνευτικός πίνακας όρων

αστική τάξη: το σύνολο των αστών, δηλαδή των προσώπων που δεν ασκούν χειρωνακτική εργασία αλλά ασχολούνται με το εμπόριο, τη βιοτεχνία και των οποίων τα εισοδήματα είναι υψηλά (βλ. και αστικός).

αυτόχθων, -ες: αυτός που γεννήθηκε και κατοίκησε στην ίδια γη (χώρα) όπου γεννήθηκαν οι πρόγονοί του, ο γηγενής.

λεγεώνα: ρωμαϊκή στρατιωτική μονάδα, αποτελούμενη από τρεις έως έξι χιλιάδες στρατιώτες.

μέτοικος, -οι: μια από τις κοινωνικές τάξεις της Αθήνας. Σε αυτήν ανήκαν Έλληνες που προέρχονταν από άλλες πόλεις-κράτη και είχαν εγκατασταθεί στην Αθήνα. Ευρύτερα, ο όρος δηλώνει το μετανάστη.

τεφροδόχο αγγείο: πήλινο ή χάλκινο σκεύος μέσα στο οποίο τοποθετούσαν τη στάχτη και ό,τι είχε απομείνει από το νεκρό μετά την καύση του σώματός του.

veto: λατινικό ρήμα που σημαίνει απαγορεύω. Οι δήμαρχοι στη Ρώμη προβάλλοντας veto εμπόδιζαν τη λήψη όποιας απόφασης ήταν αντίθετη με τα συμφέροντα των πληβείων. Στα ελληνικά αποδίδεται με τον όρο αρνησικυρία.

V. ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

Ψηφιδωτό από την Πομπηία (1ος αι. π.Χ.). Είναι έργο Έλληνα καλλιτέχνη και παρουσιάζει σκηνή από κωμωδία. Απηχεί τις επιλογές και τις αντιλήψεις της «νεόπλουτης» ρωμαϊκής κοινωνίας της εποχής των μεγάλων κατακτήσεων. (Νεάπολη, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

1. Η ολοκλήρωση της ρωμαϊκής επέκτασης (200-31 π.Χ.)

Οι Ρωμαίοι ως τα τέλη του 3ου αι. π.Χ. κυριάρχησαν στην Ιταλία και, αφού νίκησαν τους Καρχηδόνιους, επέκτειναν την κυριαρχία τους στη δυτική Μεσόγειο. Σταδιακά απέκτησαν συνείδηση της δύναμής τους και θέλησαν να επεκταθούν προς όλες τις κατευθύνσεις και να διαμορφώσουν την πολιτική κατάσταση των γειτονικών λαών ανάλογα με τα συμφέροντά τους.

Τα κίνητρα των μεγάλων κατακτήσεων ήταν ποικίλα:

♦ στην Ανατολή, η πολυτέλεια των ελληνιστικών βασιλείων καθώς και οι μεταξύ τους ανταγωνισμοί·

♦ στη Δυτική Ευρώπη, η επιθυμία εκμετάλλευσης των φυσικών πόρων

σε συνδυασμό με την αδυναμία των κελτικών φυλών να αντισταθούν.

Έτσι, ως τα τέλη του 2ου αι. π.Χ., η ρωμαϊκή κυριαρχία εξαπλώθηκε σε μεγάλη έκταση και με διάρκεια τόση που ποτέ άλλοτε άλλη εξουσία δεν είχε επιβληθεί Στο σχηματισμό αλλά και στη διαμόρφωση του μεγάλου σε έκταση ρωμαϊκού κράτους ο ρόλος του στρατού αποδείχθηκε πρωταγωνιστικός.

1.1 Η επέκταση στην Ανατολή

Μετά το τέλος του Β΄ Καρχηδονιακού πολέμου η Ρώμη παρεμβαίνει στις υποθέσεις και τα προβλήματα του ελληνιστικού κόσμου. Οι μόνοι αξιόλογοι ηγέτες που είχε να αντιπαραθέσει ο Ελληνισμός απέναντι στη Ρώμη ήταν: ο Φίλιππος

Ε', ο βασιλιάς της Μακεδονίας, στην κυρίως Ελλάδα και ο Αντίοχος Γ', ο βασιλιάς της Συρίας, στον ασιατικό χώρο.

Χρυσός στατήρας* με παράσταση την κεφαλή του Φλαμίνιου. Πολλές ελληνικές πόλεις σε ένδειξη ευγνωμοσύνης για τη διακήρυξη της ελευθερίας τους έκοψαν νομίσματα με τη μορφή του Φλαμίνιου.

(Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

Ο πόλεμος κατά του Φιλίππου Ε' (200-197 π.Χ.). Οι Ρωμαίοι, με συμμάχους τους Αιτωλούς, μετά από τριετείς προσπάθειες αντιμετώπισαν το βασιλιά της Μακεδονίας Φίλιππο Ε' στην τοποθεσία Κυνός Κεφαλαί της Θεσσαλίας (197

π.Χ.). Το βασίλειο της Μακεδονίας απώλεσε σημαντικές κτήσεις στην Ιλλυρία και τον Ελλήσποντο, ενώ παράλληλα κατέβαλε μεγάλη πολεμική αποζημίωση. Την επόμενη χρονιά ο νικητής του Φιλίππου Ε΄, ύπατος Φλαμίνιος, ήρθε στην Ισθμία και κήρυξε την ανεξαρτησία των ελληνικών πόλεων. Ήταν η αποτελεσματικότερη πολιτική πράξη που εξυπηρετούσε εκείνη τη στιγμή τα ρωμαϊκά σχέδια.

Ο πόλεμος κατά του Αντιόχου, Γ΄ 192-190 π.Χ.). Ο βασιλιάς της Συρίας Αντίοχος Γ΄, μετά την ήττα του συμμάχου του Φιλίππου Ε΄, προσπάθησε να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία επεκτείνοντας τα όρια των κτήσεων του βασιλείου του. Έτσι κατέλαβε μέρος της Μ. Ασίας, τη Θράκη, και αποβιβάστηκε στη Θεσσαλία (192 π.Χ.) με σκοπό να απο-

κρούσει τους Ρωμαίους. Οι Ρωμαίοι, ωστόσο, αφού συνασπίστηκαν με την Αχαϊκή συμπολιτεία, το βασίλειο της Περγάμου, τη Ρόδο και το βασίλειο της Μακεδονίας, κατόρθωσαν να τον αντιμετωπίσουν στις Θερμοπύλες. Το τελικό κτύπημα κατά του Αντίοχου Γ΄ έδωσαν στη Μαγνησία του Μαιάνδρου, αφού αποβίβασαν σημαντικές στρατιωτικές δυνάμεις στη Μ. Ασία. Ο νικημένος βασιλιάς της Συρίας υποχρεώθηκε να υπογράψει ταπεινωτική συνθήκη ειρήνης. Ένας από τους όρους της ήταν και η παράδοση του καρχηδόνιου στρατηλάτη, Αννίβα, ο οποίος μετά την ήττα του από τους Ρωμαίους κατά το Β΄ Καρχηδονιακό πόλεμο (201 π.Χ.) φιλοξενούνταν στην αυλή των Σελευκιδών. Ο Αννίβας, για να αποφύγει τη σύλληψη, κατέφυγε στην αυλή του βασιλιά

της Βιθυνίας Προυσία, όπου και αυτοκτόνησε, όταν κινδύνευσε να πέσει στα χέρια των Ρωμαίων.

Ο πόλεμος κατά του Περσέα (171-168 π.Χ.). Τον Φίλιππο Ε΄ στο θρόνο της Μακεδονίας διαδεχτηκε ο γιός του, ο Περσέας, που κληρονόμησε από τον πατέρα του το μίσος κατά των Ρωμαίων.

Οι προετοιμασίες όμως του Περσέα για την αντιμετώπιση των Ρωμαίων προδόθηκαν. Η Ρώμη έστειλε εναντίον του τον ύπατο **Αιμίλιο Παύλο**, ο οποίος τον νίκησε στην Πύδνα (168 π.Χ.)¹. Η Μακεδονία, μετά την ήττα του Περσέα, έγινε ρωμαϊκή επαρχία. Η Ήπειρος, που βοήθησε τον Περσέα, υπέστη μεγάλες καταστροφές: εβδομήντα πόλεις της ισοπεδώθηκαν και περίπου εκατόν πενήντα χιλιάδες άνθρωποι αιχμαλωτίστηκαν και πουλήθηκαν

ως δούλοι. Η Αχαϊκή συμπολιτεία, σύμμαχος της Ρώμης, υποχρεώθηκε να παραδώσει χίλιους επιφανείς άνδρες ως ομήρους, οι οποίοι μεταφέρθηκαν στη Ρώμη. Ανάμεσά τους ήταν και ο ιστορικός Πολύβιος ο Μεγαλοπολίτης.

1. Ο «θρίαμβος»* του Αιμίλιου Παύλου. Στα αποσπάσματα αναφέρονται πτυχές του θριάμβου που τέλεσε ο Αιμίλιος Παύλος στη Ρώμη μετά τη νίκη του στον πόλεμο κατά του Περσέα

... Ο λαός έστησε εξέδρες στα ιπποδρόμια που τα λένε «Κίρκους», και στην αγορά, καθώς και σε άλλα κατάλληλα μέρη της πόλεως που θα περνούσε από κει η πομπή, και καθόνταν στολισμένοι και με καθαρά ρούχα, περιμένοντας να ιδούν...

Η τελετή μοιράστηκε σε τρεις ημέρες· η πρώτη χρησιμοποιήθηκε - και μόλις και με δυσκολία έφτασε - για να παρελάσουν διακόσια πενήντα αμάξια, που έφερναν ανδριάντες, εικόνες και κολοσσούς, λάφυρα. Την άλλη μέρα επέρασαν σε πομπή τα ωραιότερα και πολυτελέστερα Μακεδονικά όπλα, μέσα σε πολλές άμαξες, αστραφτερά όλα από νεόκοπο χαλκό και σίδηρο· είχαν τοποθετηθεί με τέτοια τέχνη, ώστε να φαίνονται πως είχαν μπει στο σωρό ανώμαλα και άτακτα...

Ύστερα από τις άμαξες με τα όπλα, ακολουθούσαν τρεις χιλιάδες άνδρες, που κρατούσαν ανά τέσσερις ένα ασημένιο δοχείο, που είχε μέσα αργυρά νομίσματα συνολικής αξίας εφτακόσια πενήντα τριτάλαντα.

Την τρίτη ημέρα, αμέσως με την αυγή, ξεκίνησαν οι σαλπικτές που

έπαιζαν όχι εκείνα που παίζουν στις οδοιπορίες ή στις πομπές, αλλά όμοια με κείνα που παίζουν την ώρα της μάχης. Ύστερα έρχονταν εκατόν είκοσι βόδια οικόσιτα, που είχαν χρυσάφια στα κέρατα και στολίδια από ταινίες και στέμματα. Οι οδηγοί τους, όλοι νέα παιδιά, προχωρούσαν φορώντας περιζώματα ωραιότατα, σα να πήγαιναν για ιερουργία, και κατόπιν ήταν τα παιδιά που κρατούσαν αργυρά και χρυσά αγγεία για σπονδές. Ακολουθούσαν ύστερα αυτοί που έφερναν τα χρυσά νομίσματα μέσα σε τριτλαντιαία δοχεία, όπως και τα ασημένια... Ύστερα ερχόταν το άρμα του Περσέως, και τα όπλα του με το διάδημά του τοποθετημένο επάνω τους. Κατόπιν, σε μικρή απόσταση, εβάδιζαν δούλοι πια τώρα, τα παιδιά του βασιλιά, και μαζί τους ολό-

κληρος όχλος, από τροφούς, και δασκάλους και παιδαγωγούς, που έκλαιγαν και άπλωναν ικετευτικά τα χέρια τους στους θεατές, λέγοντας και στα παιδιά να παρακαλούν και να ικετεύουν. Τα παιδιά αυτά ήταν δύο αγόρια κι ένα κορίτσι, που δεν καταλάβαιναν, ένεκα της ηλικίας τους, τη μεγάλη τους συμφορά· και τα έκανε περισσότερο αξιολύπητα η άγνοιά τους για την αλλαγή της καταστάσεώς τους, τόσο πολύ, ώστε παρ' ολίγο να περάσει απαρατήρητος ο Περσεύς, γιατί οι Ρωμαίοι λυπόνταν πολύ τα νήπια και είχαν εκεί την προσοχή τους· πολλοί μάλιστα εδάκρυσαν. Για όλους γενικά το θέαμα των παιδιών ήταν και λυπηρό και χαριτωμένο, μέχρις ότου προσπέρασαν.

Ύστερα από τα παιδιά του και την ακολουθία τους, επήγαινε ο

ίδιος ο Περσεύς, φορώντας ιμάτια σε χρώμα σκοτεινό, και υποδήματα εγχώρια Μακεδονικά· από τη μεγάλη του συμφορά φαινόταν πως τα είχε χαμένα και δεν μπορούσε να σκεφθεί. Ύστερα ακολουθούσε μια ομάδα από φίλους και συγγενείς του, που είχαν κατάλυπημένο το πρόσωπό τους, και, κοιτάζοντας αδιάκοπα τον Περσέα, εδάκρυζαν, ώστε οι θεαταί έβλεπαν καθαρά πως έκλαιγαν για το κατόντημα εκείνου και λίγο τους ένοιαζε για τη δική τους τύχη.

Πλούταρχος, Αιμίλιος Παύλος,
32-34, μετ. Ανδρ. Πουρνάρα,
εκδ. Πάπυρος.

Η υποταγή της Μακεδονίας, της κυρίως Ελλάδας και της Περγάμου. Μετά από μια εικοσαετία, οι

Έλληνες έδωσαν τους τελευταίους αγώνες κατά των Ρωμαίων. Στη Μακεδονία εμφανίστηκε κάποιος που ονομαζόταν Ανδρίσκος. Αυτός διέδιδε τη φήμη ότι ήταν γιος του Περσέα και αυτοαποκαλούνταν Φίλιππος. Κατόρθωσε να ξεσηκώσει τους Μακεδόνες και να συγκεντρώσει λίγες δυνάμεις. Η Ρώμη έστειλε τον ύπατο Καικίλιο Μέτελλο και τον αντιμετώπισε. Η Μακεδονία, η Ήπειρος, η Θεσσαλία και η νότια περιοχή της Ιλλυρίας αποτέλεσαν οριστικά ενιαία ρωμαϊκή επαρχία με το όνομα Μακεδονία (148 π.Χ.). Την επόμενη χρονιά ο Καικίλιος Μέτελλος αντιμετώπισε το στρατηγό της Αχαϊκής συμπολιτείας Κριτόλαο στη Σκάρφεια της Λοκρίδας (147 π.Χ.) και υπέταξε την κεντρική Ελλάδα. Ο επίλογος γράφτηκε κοντά στον Ισθμό, όπου στην τοποθεσία Λευκό-

πετρα ο ύπατος Μόμμιος νίκησε το στρατηγό της Αχαιϊκής συμπολιτείας Δίαιο και στη συνέχεια στράφηκε κατά της Κορίνθου, την οποία κατέστρεψε από τα θεμέλια (146 π.Χ.). Έτσι υποτάχθηκε όλη η Ελλάδα στους Ρωμαίους.

Τετράδραχμο με παράσταση το κεφάλι του Περσέα. Όταν ανέβηκε στο θρόνο κατέβαλε προσπάθειες για την οικονομική και διοικητική οργάνωση της Μακεδονίας- γρήγορα όμως ήρθε σε σύγκρουση με τους Ρωμαίους. (Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

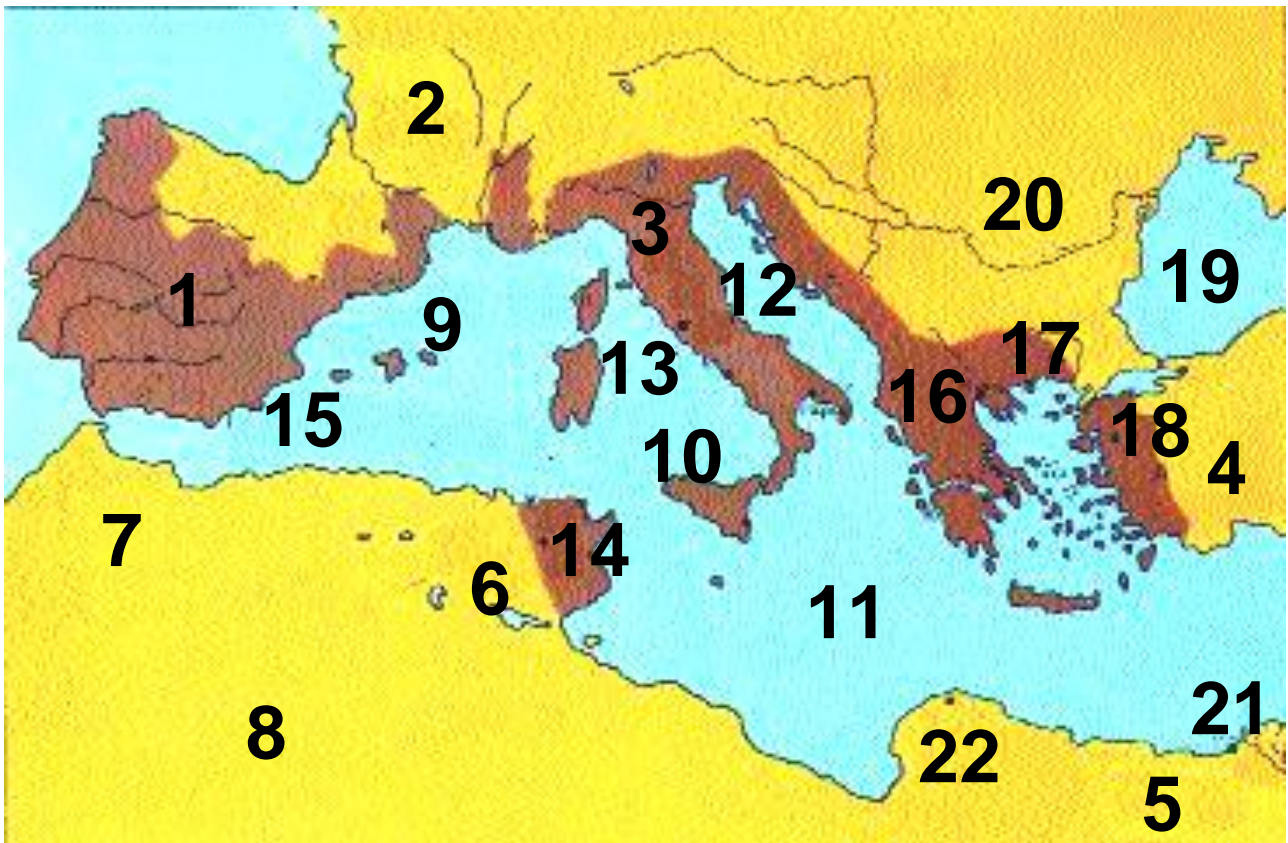
Η κατάληψη των υπόλοιπων ελεύθερων χωρών στην Ανατολή ήταν θέμα χρόνου. Στη Μ. Ασία ο

βασιλιάς της Περγάμου Άτταλος Γ', όταν πέθανε το 133 π.Χ., κληροδότησε το βασίλειο του στο ρωμαϊκό λαό. Με τον τρόπο αυτό οι Ρωμαίοι μετά από λίγο έγιναν κύριοι του μεγαλύτερου μέρους της Μ. Ασίας, δημιουργώντας εκεί μια νέα επαρχία, την Ασία.

Προτομή που εικονίζει πιθανώς τον Άτταλο Γ, τον τελευταίο βασιλιά της Περγάμου. Έμεινε γνωστός από τη διαθήκη του, με την οποία κληροδότησε το βασίλειό του στο ρωμαϊκό λαό. (Κοπεγχάγη, Γλυπτοθήκη Ny Carlsberg)

Τα ελληνιστικά βασίλεια των Σελευκιδών και των Πτολεμαίων, αφού εξαντλήθηκαν από δυναστικές έριδες μέχρι τα τέλη του 1ου αι.

ΤΟ ΡΩΜΑΪΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΥΡΩ ΣΤΑ ΜΕΣΑ ΤΟΥ 2ου ΑΙ. Π.Χ.

1. ΙΣΠΑΝΙΑ	2. ΓΑΛΑΤΙΑ
3. ΙΤΑΛΙΑ	4. Μ.ΑΣΙΑ
5. ΑΙΓΥΠΤΟΣ	6. ΝΟΥΜΙΔΙΑ
7. ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΑ	8. ΑΦΡΙΚΗ
9. ΒΑΛΕΑΡΙΔΕΣ	10. ΣΙΚΕΛΙΑ
11. ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑ	
12. ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ	
13. Ρώμη	14. Καρχηδόνα
15. Νέα Καρχηδόνα	16. Θεσ/νίκη
17. Φίλλιποι	18. Συρακούσες

19. Εύξεινος Πόντ.   20. π. Δούναβης
21. Αλεξάνδρεια   22. Κυρήνη

π.Χ., τελικά υπέκυψαν στους Ρωμαίους.

1.2 Οι κατακτήσεις στη Δύση

Είναι γνωστό ότι ο Γ΄ Καρχηδονιακός πόλεμος (149-146 π.Χ.) τελείωσε με την καταστροφή της Καρχηδόνας. Στα μέσα περίπου του 2ου αι. π.Χ. η κακή διοίκηση των Ρωμαίων στην Ισπανία προκάλεσε εξέγερση που διήρκεσε μία περίπου εικοσαετία. Ωστόσο, ο Σκιπίων Αιμιλιανός - ο επονομαζόμενος Αφρικανός, επειδή είχε καταστρέψει την Καρχηδόνα - υπέταξε οριστικά την Ισπανία (133 π.Χ.). Η Ισπανία εξελίχθηκε στην πλουσιό-

τερη επαρχία της Δύσης για τους Ρωμαίους.

Στη διάρκεια του 2ου αι. π.Χ. οι Ρωμαίοι ολοκλήρωσαν την κατάκτηση της Εντεύθεν των Άλπεων Γαλατίας και υπέταξαν τη νότια Γαλατία (σημερινή Ν. Γαλλία) δημιουργώντας την επαρχία που ονόμασαν Ναρβωνίτιδα μέσω της οποίας εξασφαλιζόταν η επικοινωνία με την Ισπανία. Η κατάκτηση όμως της Εκείθεν των Άλπεων Γαλατίας (σημερινής κεντρικής και Β. Γαλλίας) ολοκληρώθηκε με πολλές δυσκολίες τον 1ο αι. π.Χ.

Οι Ρωμαίοι ως τα τέλη του 2ου αι. π.Χ. κυριάρχησαν σε όλες τις ακτές της Ανατολικής και Δυτικής Μεσογείου μετατρέποντας τη Μεσόγειο σε «ρωμαϊκή λίμνη». Οι ίδιοι αποκαλούσαν πλέον τη Μεσόγειο

mare nostrum (η δική μας θάλασσα).

Ψηφιδωτή παράσταση από την Καισάρεια της Αφρικής. Εικονίζονται γεωργοί που

περιποιούνται κλήματα (περ. μέσα 3ου αι. μ.Χ.). Την περίοδο των ρωμαϊκών κατακτήσεων διαδόθηκε η καλλιέργεια του αμπελιού σε πολλούς λαούς γύρω από τη Μεσόγειο. Οι ρωμαϊκές κατακτήσεις είχαν και θετικά αποτελέσματα για τους κατακτημένους λαούς. (Cherchell, Αρχαιολογικό Μουσείο)

1.3 Η διοίκηση των κατακτημένων περιοχών

Οι περισσότερες χώρες γύρω από τη Μεσόγειο προς τα τέλη του 2ου αι. π.Χ. είχαν γίνει κτήσεις του ρωμαϊκού κράτους. Οι λίγες περιοχές που ακόμη δεν είχαν ενταχθεί στη ρωμαϊκή κυριαρχία θα ενσωματώνονταν μέχρι τα τέλη του 1ου αι. π.Χ.

Οι Ρωμαίοι, ύστερα από νικηφόρους πολέμους, έγιναν κύριοι της Β. Αφρικής - εκτός της Αιγύπτου -, των χωρών στις ανατολικές ακτές της Μεσογείου, της Μ. Ασίας, της Ν. Βαλκανικής, της ιταλικής χερσονήσου, της κεντρικής Ευρώπης μέχρι το Ρήνο, της Ισπανίας και φυσικά όλων των νησιών της Μεσογείου. Ουσιαστικά η Ρώμη αποφάσιζε για την τύχη όλων των λαών που κα-

τοικούσαν από το Γιβραλτάρ μέχρι τον Ευφράτη ποταμό. Τους λαούς αυτούς εξουσίαζε με δύο τρόπους:

- ♦ Οι περισσότερες από τις κατακτημένες περιοχές βρίσκονταν υπό τον άμεσο έλεγχό της και αποτελούσαν επαρχίες του ρωμαϊκού κράτους.
- ♦ Ορισμένες περιοχές διατηρούσαν κάποια αυτονομία και ήταν φόρου υποτελείς.

Ορειχάλκινο άγαλμα ηγεμόνα ελληνιστικού βασιλείου των χρόνων της ρωμαϊκής επέκτασης (μέσα του 2ου αι. π.Χ.). Αποδίδεται με τον τρόπο εκείνο που στους κλασικούς χρόνους απεικόνιζαν τους θεούς ή τους αθλητές. (Ρώμη, Μουσείο Θερμών)

Έτσι, η Ρώμη εξελίχθηκε σε πρωτεύουσα ενός τεράστιου και ισχυρού κράτους. Το ρωμαϊκό κράτος, ωστόσο, είχε αρκετά προβλήματα, που οφείλονταν στον πολυεθνικό χαρακτήρα του, στον τρόπο άσκησης της εξουσίας και στη δυσκολία πρόσβασης στις απομακρυσμένες περιοχές του.

Η κατάσταση αυτή ευνόησε την άσκηση πολιτικής από το στρατό. Οι διοικητές των επαρχιών, που ηγούνταν συγχρόνως μεγάλων στρατιωτικών μονάδων, εκδήλωσαν πολλές φορές τάσεις αυτονομίας από τη Ρώμη. Οι τάσεις αυτές σε αρκετές περιπτώσεις ευνοήθηκαν από τους ίδιους τους κατακτημένους λαούς. Το τεράστιο ρωμαϊκό κράτος δημιούργησε τις προϋποθέσεις για νέα πολιτικά σχήματα διακυβέρνησης διαφορετι-

κά από εκείνα της περιόδου της δημοκρατίας.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

- 1. Εάν ήσασταν θεατές του «θριάμβου» του Αιμίλιου Παύλου που περιγράφεται στο παράθεμα 1, ποια εντύπωση θα αποκομίζατε από το θέαμα και ποια μπορεί να ήταν τα συναισθήματά σας; (Η απάντησή σας να συνδυαστεί με τις κατάλληλες αναφορές στο παράθεμα 1). Ποιο σκοπό υπηρετούσε η τέλεση «θριάμβου» από τους ρωμαίους στρατηγούς;**
- 2. Οι Ρωμαίοι, για να αντιμετωπίσουν τους Έλληνες στην κυρίως Ελλάδα αλλά και στα βασίλεια της Ανατολής, εφάρμοσαν την πολιτική του «διαίρει και βασίλευε». Ποιες**

ενέργειες κατά τη διάρκεια της επέκτασης των Ρωμαίων στην Ανατολή αποδεικνύουν αυτή την πολιτική;

3. Με ποιους τρόπους κατέκτησε και διοίκησε η Ρώμη άλλους λαούς και ποιες ήταν οι άμεσες πολιτικές συνέπειες της εξάπλωσής της στη Μεσόγειο;

2. Οι συνέπειες των κατακτήσεων

Οι μεγάλες κατακτήσεις δε συνέβαλαν μόνο στη δημιουργία ενός μεγάλου και ισχυρού κράτους, ούτε έφεραν μόνο πλούτο και ευημερία στο ρωμαϊκό λαό. Είχαν και σημαντικές επιπτώσεις, οικονομικές, κοινωνικές, πολιτιστικές στη ρωμαϊκή κοινωνία. Για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που δημιουργήθηκαν έγιναν ορισμένες μεταρρυθμιστικές προσπάθειες. Παράλληλα με τις μεταρρυθμίσεις και ανεξάρτητα από την αποτελεσματικότητά τους ξέσπασε μια σειρά από εμφύλιες συγκρούσεις, που διήρκεσαν περισσότερο από έναν αιώνα και είχαν ως στόχο την αποκατάσταση της ισορροπίας στη ρωμαϊκή κοινωνία και

συγχρόνως την παγίωση της ρωμαϊκής κυριαρχίας στο χώρο της Μεσογείου.

Για την επίτευξη αυτών των στόχων προβλήθηκε ως αίτημα των καιρών η ανάγκη πολιτειακών αλλαγών, οι οποίες εν τέλει κατέλυσαν ουσιαστικά το δημοκρατικό πολίτευμα.

2.1 Οικονομικές, κοινωνικές και πολιτιστικές αλλαγές

Η οικονομία. Πριν από τις κατακτήσεις η κύρια ασχολία των Ρωμαίων ήταν η καλλιέργεια της γης. Το μικρό ρωμαϊκό κράτος στηριζόταν σ' ένα σύστημα κλειστής αγροτικής οικονομίας. Μετά την κατάκτηση της Ιταλίας και την υποταγή της Καρχηδόνας, άρχισε να αναπτύσσεται από τους Ιταλιώτες το

εμπόριο και παράλληλα η βιοτεχνία. Δημιουργήθηκαν μεγάλα εργαστήρια, στα οποία η εργασία ήταν ομαδική για να προλαβαίνουν τις παραγγελίες και να καλύπτουν τις ανάγκες της ζήτησης. Η αλλαγή στο σύστημα παραγωγής επέφερε και σταδιακή αλλαγή στο είδος της εργασίας. Έτσι, επικράτησε η εργασία των δούλων που ήταν πολύ φθηνότερη. Οι μικρές και οι μεσαίες επιχειρήσεις αλλά και οι μικρές ιδιοκτησίες βαθμιαία εξαφανίστηκαν, επειδή δεν άντεξαν στον ανταγωνισμό των μεγάλων εργαστηρίων. Το ίδιο συνέβη και με τους μικρούς ιδιοκτήτες της γης που απορροφήθηκαν από τις μεγάλες γαιοκτησίες. Οι πρώτες μεγάλες ιδιοκτησίες είχαν ήδη δημιουργηθεί παλαιότερα με την καταπάτηση της κατακτημένης δημόσιας γης¹.

1. Η δημιουργία των μεγάλων κτημάτων

Οι πλούσιοι πήραν τα μεγαλύτερα κομμάτια της δημόσιας γης που δεν είχε μοιραστεί και αφού βεβαιώθηκαν ότι, εάν τα διατηρούσαν για μεγάλο χρονικό διάστημα, κανένας δεν θα τους τα αφαιρούσε, άρχισαν να αγοράζουν ή να αρπάζουν με τη βία τα μικρά γειτονικά χωράφια των φτωχών. Με αυτόν τον τρόπο τα κτήματά τους έγιναν τεράστιες εκτάσεις και για την καλλιέργειά τους καθώς και για τη βοσκή των κοπαδιών, χρησιμοποιούσαν αγορασμένους δούλους.

Αππιανός, Ρωμαϊκή ιστορία, 1,1,7.

Η κοινωνία. Οι οικονομικές αλλαγές είχαν άμεσες επιπτώσεις στη

ρωμαϊκή κοινωνία. Η εξαφάνιση των μικρών ιδιοκτησιών και των μικρών εργαστηρίων σήμανε παράλληλα την εξαφάνιση όλων αυτών που ως το 2ο αι. π.Χ. στήριζαν το δημοκρατικό πολίτευμα και αποτελούσαν το στρατό με τον οποίο έγιναν οι μεγάλες κατακτήσεις. Κι αυτοί ήταν ο κύριος όγκος του ρωμαϊκού λαού που δεν μπόρεσε να ανταποκριθεί στα νέα οικονομικά δεδομένα. Έχασε τη μικρή του περιουσία και άρχισε να συγκεντρώνεται στη Ρώμη σε αναζήτηση ευκαιριών. Τα μόνα εφόδια που διέθεταν αυτοί οι άνθρωποι ήταν τα πολιτικά δικαιώματα του Ρωμαίου πολίτη. Το κύριο μέσο επιβίωσής τους ήταν η ψήφος και η μαρτυρία τους στα δικαστήρια. Ουσιαστικά παρασιτούσαν εξαργυρώνοντας την ψήφο τους στους πλουσίους. Έτσι εξε-

**λίχθηκαν προοδευτικά σε μια αν-
θρώπινη μάζα χωρίς συνείδηση, το
γνωστό ρωμαϊκό όχλο².**

**Ψηφιδωτή παράσταση
από τη Β. Αφρική. Εικο-
νίζεται αγρόκτημα και
σκηνές που εκτυλίσσονται μέσα σ'
αυτό (β' μισό του 4ου αι. μ.Χ.). Τα
μεγάλα αγροκτήματα - latifundia -
άρχισαν να δημιουργούνται στην
Ιταλική χερσόνησο από το 2ο αι. π.Χ.
(Πόλη της Τύνιδας, Εθνικό Μουσείο
Bardo)**

**Τα πλούτη που συσσωρεύτηκαν
από τις μεγάλες κατακτήσεις τα
καρπώθηκαν δύο ολιγάνθρωπες
κοινωνικές τάξεις: οι συγκλητικοί
και οι ιππείς.**

2. Οι πλούσιοι και το πλήθος της Ρώμης

Η κυριαρχία της τάξης των πλούσιων διατηρήθηκε στη Ρώμη περισσότερο από όσο σε οποιαδήποτε άλλη πόλη. Αυτό οφείλεται σε δύο αιτίες: η μια είναι πως έκαναν μεγάλες κατακτήσεις και πως τα οφέλη πήγαιναν στην τάξη που ήταν ήδη πλούσια· η τάξη αυτή απέκτησε όλες τις καλλιεργήσιμες εκτάσεις που αφαιρούσαν από τους νικημένους· πήρε στα χέρια της το εμπόριο των κατακτημένων χωρών, όπως και τα τεράστια κέρδη από την είσπραξη των φόρων και τη διοίκηση των επαρχιών. Αυτές οι οικογένειες, πλουτίζοντας έτσι ολοένα και περισσότερο από γενιά σε γενιά, απέκτησαν αμύθητα πλούτη και η καθεμιά τους αποτελούσε μια

ιδιαίτερη δύναμη απέναντι στο λαό. Η άλλη αιτία ήταν πως ο Ρωμαίος, ακόμη και ο πιο φτωχός, είχε έναν έμφυτο σεβασμό προς το χρήμα. Ενώ η πραγματική πελατεία είχε εξαφανιστεί από καιρό, ξαναπαρουσιάστηκε με τη μορφή του σεβασμού προς τις μεγάλες περιουσίες· και οι προλετάριοι* απέκτησαν τη συνήθεια να παρουσιάζονται κάθε πρωί, για να χαιρετήσουν τους πλούσιους και να ζητήσουν το καθημερινό τους φαγητό.

Fustel de Coulanges, ό.π., σ. 553.

Οι συγκλητικοί ήταν νέα αριστοκρατική τάξη, η οποία σχηματίστηκε από ανθρώπους που οι ίδιοι ή οι πρόγονοί τους είχαν καταλάβει κάποτε κάποιο ανώτατο αξίωμα. Δεν ασχολούνταν με επιχειρήσεις, κα-

τείχαν όμως μεγάλα αγροκτήματα. Η απόκτηση των αξιωμάτων γινόταν με εκλογές. Για να εξασφαλίσουν την εκλογή τους είχαν την ανάγκη του λαού που τους έδινε την ψήφο του. Ονομάζονταν συγκλητικοί, γιατί με την κατάκτηση κάποιου υψηλού αξιώματος εντάσσονταν στο σώμα της συγκλήτου. Σταδιακά με τις κατακτήσεις συγκεντρώθηκε μεγάλη πολιτική δύναμη στη συγκλητο. Οι συγκλητικοί αποτελούσαν μια κλειστή κοινωνική ομάδα, που δεν άφηνε το περιθώριο σε άτομα διαφορετικής κοινωνικής προέλευσης να διεκδικήσουν δημόσιο αξίωμα. Σε σπάνιες περιπτώσεις, όταν συνέβαινε αυτό, αυτός που εκλεγόταν ονομαζόταν νέος άνθρωπος³.

Οι ιππείς ήταν οι πλούσιοι του χρήματος. Το όνομά τους μόνο παραπέμπει σε παλαιές εποχές,

3. Οι συγκλητικοί και η περιουσία τους

Σε μια επιστολή σ' έναν φίλο του ο Πλίνιος ο νεότερος, Ρωμαίος συγκλητικός που καταγόταν από το Κώμο της βόρειας Ιταλίας, αναφέρει ότι η περιουσία του ήταν σχεδόν εξ ολοκλήρου επενδυμένη σε αγροτική ιδιοκτησία. Το ίδιο ίσχυε για πολλούς - αν όχι σχεδόν για τους περισσότερους - συγκλητικούς, ιδιαίτερα μάλιστα για όσους όπως ο Πλίνιος, δεν ήταν εξαιρετικά πλούσιοι και δεν προέρχονταν από τη Ρώμη ή τα περίχωρά της... Η περιουσία του Πλινίου, πάντως, ήταν με τη σειρά της εικοσαπλάσια του ελάχιστου προαπαιτούμενου τιμήματος για να ενταχθεί κάποιος στον συγκλητικό *ordo* (τάξη), δηλαδή του ενός εκατομμυρίου σηστερτίων*.

Παράλληλα όμως φαίνεται να υπήρχε και ένας μεγάλος αριθμός πολιτών στην Ιταλία και τις επαρχίες, οι οποίοι, μολονότι διέθεταν αυτό το ελάχιστο προαπαιτούμενο τίμημα για την είσοδό τους στη σύγκλητο, ποτέ δεν έγιναν συγκλητικοί.

Garnsey P., Saller R., Η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, μετ. Β.Ι. Αναστασιάδης, Πανεπιστημιακές Εκδ. Κρήτης, 1995, σ. 85.

όταν ιππείς ονομάζονταν όσοι ήσαν αριστοκρατικής καταγωγής και είχαν τη δυνατότητα να εκτρέφουν άλογο για να πολεμούν έφιπποι. Μετά τις κατακτήσεις, ιππείς ονομάστηκαν όσοι είχαν χρηματική περιουσία που τους επέτρεπε να στρατεύονται στο ιππικό. Ασχολή-

θηκαν με εργασίες που απέδιδαν κέρδη, όπως με επιχειρήσεις, εμπόριο, τοκογλυφία, ανάληψη δημοσίων έργων. Η πιο κερδοφόρα επιχείρηση ήταν του δημοσιώνη, εκείνου δηλαδή που νοίκιαζε από το κράτος το δικαίωμα της είσπραξης των δημοσίων φόρων από τις επαρχίες ή ακόμα της εκμετάλλευσης των μεταλλείων ή των λιμανιών. Εννοείται ότι οι δημοσιώνες προκατέβαλλαν στο κράτος τα έσοδα των εισπραξιών που θα έκαναν. Στη συνέχεια πουλούσαν τα δικαιώματά τους σε επιχειρηματίες των επαρχιών, οι οποίοι προσπαθούσαν να εισπράξουν τους φόρους με σκληρό τρόπο και με υψηλό κέρδος από το λαό. Αυτοί είναι οι γνωστοί τελώνες, για τους οποίους πολλές φορές γίνεται λόγος στην Καινή Διαθήκη.

Θα πρέπει να επισημάνουμε ότι οι Ιππείς δεν ήταν ευγενοῦς καταγωγῆς και ὅτι δεν είχαν τη δυνατότητα να καταλαμβάνουν ανώτατα δημόσια αξιώματα· για το λόγο αυτό βρίσκονταν σε αντιπαράθεση με τους συγκλητικούς.

Ὅπως ήταν φυσικό, οι μεγάλες κατακτήσεις συνέβαλαν στην ανάπτυξη της δουλείας. Οι Ρωμαῖοι στρατηγοί αιχμαλώτιζαν κατά χιλιάδες τους κατοίκους των κατακτημένων περιοχών, τους οποίους στη συνέχεια παρέδιδαν στους δούλεμπορους. Η αγοραπωλησία δούλων ήταν ευρύτατα διαδεδομένη επιχείρηση, ιδιαίτερα στα λιμάνια της Ανατολής. Η ζήτηση των δούλων αυτή την εποχή αυξάνεται εξαιτίας της ανάπτυξης των επιχειρήσεων και των γαιοκτησιών. Οι δούλοι παρείχαν φτηνότερη εργασία

Τμήματα τοιχογραφίας από την Πομπηία (1ος αι. μ.Χ.). Εικονίζει επαύλεις. Οι πλούσιοι, κυρίως οι ιδιοκτήτες μεγάλων εκτάσεων γης, κατοικούσαν σε ανάλογες επαύλεις. (Νεάπολη, Εθνικό Μουσείο)

από τους ελεύθερους πολίτες. Η συμπεριφορά των Ρωμαίων απέναντι στους δούλους ήταν ιδιαίτερα σκληρή, γι' αυτό και σημειώθηκαν πολλές εξεγέρσεις δούλων, οι οποίες τις περισσότερες φορές καταπνίγηκαν στο αίμα.

Η καθημερινή και η πνευματική ζωή των Ρωμαίων. Οι κατακτήσεις

έφεραν σε άμεση επαφή τους Ρωμαίους με τα κοσμοπολίτικα κέντρα της Ανατολής και τον πολιτισμό των ελληνιστικών βασιλείων. Η πολυτέλεια και τα πνευματικά αγαθά του ελληνιστικού πολιτισμού επηρέασαν την καθημερινή ζωή των Ρωμαίων και την πολιτιστική τους εξέλιξη. Ο στίχος του ποιητή Οράτιου που αναφέρει ότι «η ηττημένη Ελλάδα κατάκτησε το σκληρό νικητή και έφερε τις τέχνες και τα γράμματα στο αγροτικό Λάτιο» προβάλλει την κατάσταση εκείνης της εποχής.

♦ Οι Ρωμαίοι υιοθέτησαν πολλά στοιχεία από την καθημερινή ζωή των Ελλήνων αλλά και άλλων λαών. Σε ό,τι αφορά την κατοικία, την ενδυμασία, το φαγητό και τη διασκέδαση, δανείστηκαν ό,τι προκαλούσε την εντύπωση και δημιουρ-

γούσε άνεση στη ζωή. Τους έλειψε το μέτρο και η λεπτή αίσθηση του ωραίου⁴.

4. Ο πολυτελής τρόπος ζωής γίνεται του συρμού στη Ρώμη

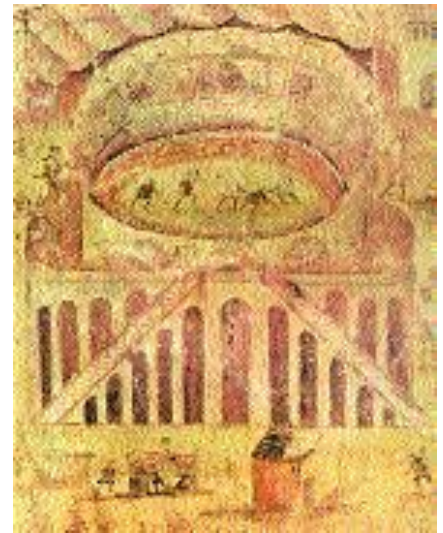
Οι στρατιώτες (που γύριζαν από τις εκστρατείες στην Ανατολή) έφεραν για πρώτη φορά στη Ρώμη χάλκινα κρεβάτια, ακριβά σκεπάσματα, παραπετάσματα κρεβατιών και άλλα υφάσματα, όπως και τραπέζια με ένα στήριγμα και έπιπλα οικοσκευής, έπιπλα που τα θεωρούσαν πολυτελείας εκείνη την εποχή. Τα γεύματα έγιναν περισσότερο ευχάριστα, γιατί συνοδεύονταν από μουσική - κορίτσια που έπαιζαν κιθάρα και άρπα - και με άλλες διασκεδάσεις. Και το φαγητό άρχισε να ετοιμάζεται με μεγαλύτερη προ-

σοχή και πολλά έξοδα. Ο μάγειρας, που οι παλαιότεροι τον θεωρούσαν και τον αντιμετώπιζαν σαν τον πιο ανάξιο δούλο, απόκτησε μεγάλη αξία και η εργασία του που παλιά ήταν μια ασχολία για δούλους, δηλαδή η μαγειρική, άρχισε να θεωρείται υπέροχη τέχνη.

Τίτος Λίβιος, ΧΧΧΙΧ, υ, 3-9.

♦ Στο θρησκευτικό τομέα, οι Ρωμαίοι επηρεάστηκαν από λατρείες της Ανατολής και ιδιαίτερα από εκείνες που είχαν σχέση με οργιαστικές και μυστηριακές τελετές, όπως της Ίσιδας, της Κυβέλης, του Μίθρα. Οι θρησκευτικές πεποιθήσεις, άλλωστε, των ελληνιστικών χρόνων συνέβαλαν προς αυτή την κατεύθυνση (βλ. και σ. 82-85 τόμος 4).

Λεπτομέρεια από τοιχογραφία της Πομπηίας (1ος αι. μ.Χ.). Παράσταση μονομαχιών σε ρωμαϊκό αμφιθέατρο. Οι μονομαχίες ήταν ένα από τα πιο δημοφιλή θεάματα των Ρωμαίων. (Νεάπολη, Εθν. Αρχαιολ. Μουσείο)

◆ Οι Ρωμαίοι εκδήλωσαν την προτίμησή τους στην κωμωδία. Υιοθέτησαν τα χαρακτηριστικά της νέας αττικής κωμωδίας. Στη διακωμώδηση ανθρώπινων τύπων επιδόθηκαν με επιτυχία οι κωμωδιογράφοι Πλαύτος και Τερέντιος.

◆ Την ελληνική τέχνη γνώρισαν με την κατάκτηση του Τάραντα. Από τις περιοχές που κατακτούσαν μετέφεραν πολλά έργα τέχνης για να

διακοσμήσουν τους δημόσιους χώρους και τις επαύλεις τους οι πλούσιοι. Έλληνες καλλιτέχνες αντέγραφαν έργα γλυπτικής κατά παραγγελία των Ρωμαίων.

♦ Έλληνες μορφωμένοι που μεταφέρθηκαν αιχμάλωτοι στη Ρώμη έγιναν δάσκαλοι των παιδιών των Ρωμαίων. Ήταν του συρμού οι πλούσιοι να διατηρούν ένα κύκλο πνευματικών ανθρώπων που τους δίδασκαν φιλοσοφία, ρητορική και μουσική. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο κύκλος των Σκιπιώνων*, στον οποίο περιλαμβάνονταν πολλοί Έλληνες μορφωμένοι, όπως ο Παναίτιος ο Ρόδιος, ο Πολύβιος ο Μεγαλοπολίτης και άλλοι.

Μια από τις εκδηλώσεις που συγκινούσε ιδιαίτερα τους Ρωμαίους ήταν οι μονομαχίες. Παρακολου-

θούσαν αγώνες ανθρώπων που μονομαχούσαν μέχρι θανάτου. Ανάλογη εκδήλωση ήταν και οι θηριομαχίες*. Τις εκδηλώσεις αυτές, που εξελίχθηκαν σε κύριο τρόπο διασκέδασής τους, φαίνεται ότι τις υιοθέτησαν από τους Ετρούσκους.

2.2 Οι μεταρρυθμιστικές προσπάθειες

Οι κοινωνικές αλλαγές που έφεραν οι κατακτήσεις, ιδιαίτερα η αλλοίωση των ηθών και η απομάκρυνση από τις προγονικές αρετές, ήταν λόγοι που έκαναν ορισμένες προσωπικότητες να σκεφτούν ότι έπρεπε να ελεγχθεί αυτή η κατάσταση.

Κάτων ο τιμητής. Πρωταγωνιστικό ρόλο στην προσπάθεια αντιμετώπισης της κοινωνικής και πο-

λιτικής διαφθοράς ανέλαβε ο Κάτων. Ήταν ένας μορφωμένος Ρωμαίος, που είχε πάρει μέρος σε πολλούς πολέμους και είχε διακριθεί σε ανώτατα αξιώματα. Είχε συντηρητικές απόψεις και ηθικές αρχές, γι' αυτό, όταν εκλέχτηκε στο αξίωμα του τιμητή (184 π.Χ.), επιχείρησε την κάθαρση της τάξης των συγκλητικών και των ιππέων. Προσπάθησε με μια σειρά μέτρων να περιορίσει την πλεονεξία και να ελέγξει τη συμπεριφορά τους⁵.

5. Η αντιμετώπιση της πολυτέλειας από τον Κάτωνα

Τους περισσότερους (Ρωμαίους) κυρίως δυσαρέστησε γιατί περιόρισε την πολυτέλειά τους· να την πατάξει ριζικά τη στιγμή που η πλειοψηφία είχε επηρεαστεί και διαφθα-

ρεί απ' αυτήν ήταν ακατόρθωτο. Για το λόγο αυτό προσπάθησε με μέθοδο να αντιμετωπίσει τη δύσκολη κατάσταση θέτοντας διατίμηση δεκαπλάσια στα ενδύματα, τα αμάξια, τα γυναικεία κοσμήματα, τα οικιακά σκεύη, όλα όσα άξιζαν περισσότερο από χίλιες πεντακόσιες δραχμές· καθόρισε επίσης, την πρόσθετη αξία τους να την εισπράττει ως έσοδο το Κράτος. Προσέθεσε επιπλέον και ένα μικρό φόρο σε όσα (αγαθά) άξιζαν πάνω από χίλιες δραχμές ώστε να βαρεθούν να πληρώνουν και να αντιδράσουν (κάποιοι Ρωμαίοι), όταν έβλεπαν ότι οι απλοί άνθρωποι που ζούσαν απέριπτη ζωή και είχαν ίση περιουσία πλήρωναν λιγότερα. Έτσι ήταν αγανακτησμένοι μαζί του εκείνοι που προτιμούσαν να πληρώνουν για να διατηρήσουν την πολυτέλεια,

αλλά αγανακτούσαν και εκείνοι που υποχρεώνονταν να εγκαταλείψουν την πολυτέλεια εξαιτίας της φορολογίας.

Πλούταρχος,Κάτων 18,2.

Ο Κάτων είχε ελληνική παιδεία. Απέδιδε όμως την ευθύνη της αλλοίωσης των ρωμαϊκών ηθών στη διείσδυση των ελληνικών συνηθειών και στην υιοθέτηση του πολιτισμού των Ελλήνων. Είχε φτάσει στο ακραίο σημείο να αποστρέφεται καθετί το ελληνικό.

Η προσπάθεια του Κάτωνα, αν και είχε αγαθά κίνητρα, δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα, καθώς οι αλλαγές είχαν πλέον ριζώσει στη ρωμαϊκή κοινωνία.

Τιβέριος και Γάιος Γράκχος. Ο Τιβέριος Γράκχος όταν εκλέχτηκε

δήμαρχος (133 π.Χ.), πρότεινε την ψήφιση του αγροτικού νόμου, σύμφωνα με τον οποίο δεν επιτρεπόταν σε κανένα πολίτη να κατέχει ιδιοκτησία μεγαλύτερη από 500 πλέθρα* γης. Εάν μέχρι εκείνη την εποχή κατείχε περισσότερη γη, τότε θα μπορούσε να κρατήσει επιπλέον και από 250 πλέθρα για καθένα από τα δύο αρσενικά παιδιά του. Δεν επιτρεπόταν όμως σε καμία περίπτωση η κατοχή της γης να ξεπερνά στο σύνολο τα 1000 πλέθρα⁶.

6. Ο Τιβέριος Γράκχος: Ένας υπερασπιστής των δικαιωμάτων του λαού

(Ο Τιβέριος Γάκχος) ήταν υπέροχος και ακαταμάχητος ρήτορας γιατί, όταν ανέβαινε στο βήμα και ο λα-

ός συνωστιζόταν γύρω του, μιλούσε για τους φτωχούς:

«Τα άγρια ζώα που ζουν στην Ιταλία έχουν φωλιά και το καθένα διαθέτει ένα λαγούμι στη γη για να κρύβεται και να κοιμάται. Εν τούτοις σε εκείνους που πολεμούν και πεθαίνουν για την Ιταλία, έμεινε μόνο ο αέρας και το φως και τίποτα άλλο... Με τα παιδιά και τις γυναίκες τους τριγυρίζουν ανέστιοι και άστεγοι. Οι στρατηγοί όμως τους λένε ψέματα, όταν τους προτρέπουν στις μάχες να χτυπούν τους εχθρούς για να διασωθούν οι τάφοι και τα ιερά. Ωστόσο, κανείς από τους Ρωμαίους δεν έχει ούτε βωμό ούτε προγονικό τάφο. Πολεμάει για την καλοπέραση και τον πλουτισμό των άλλων και ενώ τον αποκαλούν

κυρίαρχο της οικουμένης, δεν έχει δικό του ούτε ένα βόλο γης.

**Πλούταρχος,
Τιβέριος Γράκχος, 9, 4.**

Με το νόμο αυτό προβλεπόταν αναδιανομή της δημόσιας γης στους ακτήμονες. Όση γη θα επιστρεφόταν με την εφαρμογή του νόμου θα μοιραζόταν εκ νέου ανά 30 πλέθρα σε κάθε πολίτη που δεν είχε έγγειο ιδιοκτησία.

Εκτός από τον αγροτικό νόμο, τολμηρή πρέπει να θεωρηθεί και η πρότασή του για τη διάθεση των θησαυρών του βασιλιά της Περγάμου, Άτταλου Γ΄, ο οποίος, όπως είναι γνωστό, κληροδότησε πεθαίνοντας το κράτος του στο ρωμαϊκό λαό (133 π.Χ.). Ο Τιβέριος πρότεινε ο θησαυρός της Περγάμου να δοθεί

στους ακτήμονες, για να αγοράσουν εργαλεία και να καλλιεργήσουν τα κτήματα που θα αποκτούσαν.

Η αντίδραση όμως των συγκλητικών και η εξαγορά των συνειδήσεων του λαού οδήγησαν στην αποτυχία των σχεδίων του Τιβέριου. Ο ίδιος δολοφονήθηκε. Το νόμο του, αν και δεν τόλμησαν να τον καταργήσουν, δεν τον εφάρμοσαν.

Ο Γάιος Γράκχος εκλέχτηκε δήμαρχος δέκα χρόνια μετά την πρώτη εκλογή του αδελφού του (123 π.Χ.). Οι μεταρρυθμίσεις του ήταν εμπνευσμένες από το έργο του Τιβέριου. Παράλληλα, όμως, επιδίωξε και να περιορίσει τη δράση της συγκλήτου.

Έθεσε σε εφαρμογή τον αγροτικό νόμο και ψήφισε μια σειρά νέων μέτρων που βελτίωναν τη θέση των

ακτημόνων. Ίδρυσε αποικίες στις κατακτημένες περιοχές της Ιταλίας και εγκατέστησε ακτήμονες. Καθιέρωσε τη διανομή σιταριού για τους φτωχούς της Ρώμης. Μείωσε τα χρόνια της στράτευσης και αύξησε το στρατιωτικό μισθό.

Λεπτομέρεια από τοιχογραφία της Πομπηίας (περ. μέσα 1ου αι. π.Χ.).

Σκηνή μύησης στα Διονυσιακά Μυστήρια από την «οικία των Μυστηρίων». Η σκηνή αυτή απηχεί τον τρόπο ζωής και διασκέδασης των πλούσιων Ρωμαίων.

Για να περιορίσει τις αυθαιρεσίες των συγκλητικών, προχώρησε στη συγκρότηση δικαστηρίων από ιππείς, που εκδίκαζαν υποθέσεις κα-

ταχρήσεων από τους συγκλητικούς και με άλλο νόμο εμπόδισε τη δυνατότητα που είχαν αυτοί να επιλέγουν τις συγκλητικές επαρχίες.

Ωστόσο, οι συγκλητικοί κατόρθωσαν να τον αντιμετωπίσουν με τον ίδιο τρόπο που εξουδετέρωσαν και τον αδελφό του, έστρεψαν δηλαδή ένα μέρος του λαού εναντίον του. Όταν ο Γάιος θέλησε να κινηθεί ανοικτά κατά της συγκλήτου, οργανώνοντας εξέγερση, απέτυχε. Οι οπαδοί του εξοντώθηκαν και ο ίδιος, για να αποφύγει την ατίμωση, διέταξε ένα δούλο του να τον σκοτώσει.

Η μεταρρυθμιστική προσπάθεια των Γράκχων στόχευε στον έλεγχο της κοινωνικής ανισότητας, στην αποκατάσταση μεγάλου μέρους των ακτημόνων και στην αποδυνάμωση των συγκλητικών. Η κατά-

σταση όμως που είχε δημιουργηθεί από τις μεγάλες κατακτήσεις δεν ευνόησε τις αλλαγές. Το έργο των Γράκχων ουσιαστικά απέτυχε. Διαμόρφωσε ευνοϊκές προϋποθέσεις για λίγους που ευεργετήθηκαν από τα μέτρα των Γράκχων και στη συνέχεια αποτέλεσαν μια νέα αρκετά δυναμική κοινωνική ομάδα.

2.3 Η ενοποίηση της Ιταλίας

Οι κάτοικοι της ιταλικής χερσονήσου, οι Ιταλιώτες, μετά την υποταγή τους ενσωματώθηκαν στο ρωμαϊκό κράτος, άλλοι με περισσότερα και άλλοι με λιγότερα προνόμια. Καθώς ήταν πολυπληθέστεροι, αναδείχθηκαν στον κύριο στρατιωτικό κορμό που έφερε σε πέρας τις μεγάλες κατακτήσεις. Ουσιαστικά όμως ήταν πολίτες δεύτερης κατη-

γορίας, αφού δεν είχαν τα ίδια δικαιώματα με τους Ρωμαίους. Αιτήματά τους ήταν: η ισότητα απέναντι στους νόμους, το δικαίωμα απόκτησης περιουσίας και ενασχόλησης με το εμπόριο. Το δικαίωμα της ψήφου, όμως, δηλαδή το να έρχονται στη Ρώμη και να συμμετέχουν στις συνελεύσεις, δεν πρέπει να συγκαταλεγόταν στις διεκδικήσεις τους.

Έτσι, στα τέλη της πρώτης δεκαετίας του 1ου αι. π.Χ. οι Ιταλιώτες επαναστάτησαν, με σκοπό να δημιουργήσουν ένα νέο κράτος, το οποίο να περιλαμβάνει όλη την Ιταλία. Ο πόλεμος αυτός είναι γνωστός ως Συμμαχικός πόλεμος (90-88 π.Χ.), γιατί οι Ρωμαίοι ονόμαζαν συμμάχους τους άλλους λαούς της Ιταλίας⁷. Ο Συμμαχικός πόλεμος ήταν σκληρός με πολλές απώλειες και για τις δύο πλευρές. Η ψήφιση

σχετικού νόμου το 89 π.Χ., με τον οποίο οριζόταν ότι μπορούσαν οι Ιταλιώτες σε διάστημα 60 ημερών από τη δημοσίευσή του να υποβάλουν αίτηση για την απόκτηση του δικαιώματος του Ρωμαίου πολίτη, εκτόνωσε την κατάσταση, δεν έδωσε όμως τέλος στον πόλεμο. Στον πόλεμο αυτό διακρίθηκε ο Σύλλας, ο οποίος την επόμενη χρονιά εκλέχτηκε ύπατος (88 π.Χ.).

7. Οι κάτοικοι των ιταλικών πόλεων και ο Συμμαχικός πόλεμος

Οι ιταλικές πόλεις, οι οποίες, υπόδουλες από δύο αιώνες, βρίσκονταν περίπου στην ίδια κατάσταση με τις λατινικές και έβλεπαν επίσης τους πλουσιότερους κατοίκους τους να τις εγκαταλείπουν για να γίνουν Ρωμαίοι, ζήτησαν κι αυτές

πολιτικά δικαιώματα. Η μοίρα των υπόδουλων ή συμμάχων είχε καταστεί ακόμη πιο δυσβάσταχτη σε μια εποχή, όπου η ρωμαϊκή δημοκρατία ανακινούσε το θέμα των αγροτικών νόμων. Η αρχή λοιπόν όλων αυτών των νόμων ήταν πως ούτε ο υπόδουλος ούτε ο σύμμαχος δεν είχε δικαίωμα κυριότητας της γης, εκτός αν υπήρχε επίσημη πράξη του κράτους, και πως το μεγαλύτερο μέρος της ιταλικής γης ανήκε στη δημοκρατία· μια μερίδα ζητούσε να επιστρέψουν στο κράτος αυτά τα εδάφη, που κατέχονταν σχεδόν στο σύνολό τους από Ιταλούς, και να μοιραστούν στους φτωχούς της Ρώμης. Οι Ιταλοί απειλούνταν, λοιπόν, με γενική καταστροφή· ένιωθαν την επιτακτική ανάγκη να αποκτήσουν πολιτικά δικαιώματα και δεν μπορούσαν να τα αποκτή-

σουν χωρίς το δικαίωμα του Ρωμαίου πολίτη.

Ο πόλεμος που επακολούθησε, ονομάστηκε κοινωνικός πόλεμος οι σύμμαχοι της Ρώμης είχαν πάρει πράγματι τα όπλα, για να μην είναι πλέον σύμμαχοι και να γίνουν Ρωμαίοι. Αν και νικήτρια η Ρώμη, δέχτηκε, ωστόσο, να παραχωρήσει αυτό που της ζητούσαν, και οι Ιταλοί απέκτησαν πολιτικά δικαιώματα.

Fustel de Coulanges, ό.π., σ. 568.

Η παραχώρηση του δικαιώματος του Ρωμαίου πολίτη που κατόρθωσαν να αποσπάσουν οι κάτοικοι της Ιταλίας με τους αγώνες τους ήταν μεγάλης σημασίας, γιατί συνέβαλε στη δημιουργία κράτους Ιταλιωτών. Η Ρώμη έπαυσε να είναι η

**κυρίαρχη πόλη- κράτος με υπηκό-
ους τους άλλους κατοίκους της Ιτα-
λίας. Έγινε πλέον η πρωτεύουσα
του ενοποιημένου κράτους με πολί-
τες όλους τους Ιταλιώτες που κατοι-
κούσαν ως το Ρουβίκωνα ποταμό.**

Ερμηνευτικός πίνακας όρων

θηριομαχίες: εκδηλώσεις διασκέδασης των Ρωμαίων κατά τις οποίες γίνονταν αγώνες ανθρώπων με άγρια ζώα μέχρι θανάτου.

θρίαμβος: ρωμαϊκή τελετή κατά την οποία παρήλαυνε ο νικητής στρατηγός με το στρατό του, ακολουθούμενος από αιχμαλώτους και λάφυρα που είχε συγκεντρώσει μετά από μια σημαντική νίκη.

πλέθρο: μονάδα μέτρησης επιφανειών ίση με 2,3 στρέμματα αλλά και μονάδα μήκους ίση με 100 πόδια.

προλετάριος: στην αρχαία Ρώμη χαρακτηριζόταν έτσι ο πολίτης που δεν ανήκε σε καμιά αναγνωρισμένη τάξη και υπηρετούσε την πολιτεία μόνο μέσω των απογόνων του,

**ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΕΔΙΝΕ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΩΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ.**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ 5ου ΤΟΜΟΥ

IV. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ Δ. ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ ΚΑΙ ΡΩΜΗ

1. Ο Ελληνισμός της Δύσης (συνέχεια από τον 4ο τόμο)

1.4 Ο πολιτισμός των Ελλήνων της Δύσης	5
Ασκήσεις - Δραστηριότητες	15

2. Η Καρχηδόνα

2.1 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση	20
2.2 Η εξάπλωση των Καρχηδο- νίων	25
Ασκήσεις - Δραστηριότητες	28

3. Οι λαοί της ιταλικής χερσονήσου και ο σχηματισμός του ρωμαϊκού κράτους

3.1 Η χώρα	30
3.2 Οι Ετρούσκοι	33
3.3 Η ίδρυση της Ρώμης και η οργάνωσή της	39
3.4 Η συγκρότηση της ρωμαϊκής πολιτείας - Res publica.....	49
3.5 Η ρωμαϊκή εξάπλωση.....	58
3.6 Ο ρωμαϊκός πολιτισμός.....	73
Ασκήσεις - Δραστηριότητες	85

V. ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

1. Η ολοκλήρωση της ρωμαϊκής επέκτασης (200-31 π.Χ.)

1.1 Η επέκταση στην Ανατολή	91
1.2 Οι κατακτήσεις στη Δύση	105
1.3 Η διοίκηση των κατακτημένων περιοχών	108
Ασκήσεις - Δραστηριότητες	111

2. Οι συνέπειες των κατακτήσεων	
2.1 Οικονομικές, κοινωνικές και πολιτιστικές αλλαγές	114
2.2 Μεταρρυθμιστικές προσπάθειες	132
2.3 Ενοποίηση της Ιταλίας	142

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.